

يادونه او دردونه

څه م شوزو ساز د مينې ، د وفا جفا خبرې
زه په زړه ټکورومه ، زه په روح قلا رومه

ايم طارق سحر

ٲول حقوق خوندي دي

د کتاب نوم : يادونه او دردونه

دمصنف نوم : ايم طارق سحر

چاپ کونکي : نيو سهيل پريس

مردان فون: 61709

د چاپ کال : اگست ۲۰۰۱ء

کمپوزنگ : شاه کمپوزنگ سټر

اسد مارکيټ نيو اډه مردان

شمير : ۱۰۰۰

يعه : ۱۲۰ روپي

دموندلو درک : ۵ پښتو اکيډمي پښتور يونيورسټي

: ۵ يونيورسټي بک ايجنسي خير بازار پښتور

: ۵ لونډخور بازار

تړون

د خپلې مينې ، غم ، خوږ ، ارمان ، او

احساس په نوم

چه ماله يادونه او دردونه راوړي

د سترگو تُوړ حُما خوږ يږي

ماد جانان د غمه ډير ژړلي دينه

سرِیزه

"یادونه او دردونه" دیناغلی ایم طارق سحر دریمه
شعری مجموعه ده په لږ وخت کښه د شاعرۍ
د دې مجموعه شائع کول د دې خبرې ثبوت دې
چه طارق سحر یو اړخ ته قادر الکلام شاعر دې نو
بل اړخ ته دخپل شعر سره دهغه مینه هم څرگنده
وی، بې شکه چه خپل شعر سره مینه دهرچا وی
ولې دغه مینه هم قسمونه لری - د طارق سحر مینه
دخپل شعر سره په دې ښکاری چه دې پخپل
تخیل مټین دې او په تخیل کښه ئې چه دکوم
آئیدیل ژوند او انسان کامل صورت دې یا د ژوند
کوم رنگ دې په هغه پسې دارمان یو غږ دې یوه
نعره ده دانعره دې پخپله هم اوری او اورول ئې هم
غواړی خو د سحر په شعر د قنوطیت په لور رجحان
د دې خبرې گواهی ورکوی چه په دې آباءه آبادی

کبنے د ژوند موجود صورت ده ته دلرې دشته په
حيثيت بنکاري هغه انسان چه ئې لتوي چرته هم
دنظر په حد کبنې نه بنکاري که څه واسطه ئې
داسې چاسره پريوتې هم ده نودهغه يادئې په ذهن
روح او زړه باندې نقش پاتې شومې دې۔

سحر صاحب دداخليت يو بالغ نظر شاعر
دئې، خو رومانيت او فلسفه هم لري دمينې تخيل
ئې ډير لوړ دې وائي۔

راشه! راشه! دلرېا ډيره لږه زندگي ده

شه وفا، وفا، وفا، ډيره لږه زندگي ده

زه به نه يم په دنيا، ته به نه ئې په دنيا

مينه، حسن به تالا، ډيره لږه زندگي ده

يادونه او دردونه، ددغه تخييلي کامل صورت
دموندلو يو لتون بنکاري تکامل او کامليت پخپل
رنگ کبنې پخپله تخيلي دې۔ ددې ثبوت په ژوند

موندل که ناممکن نه دی - خو ډیر گران دی -
له دغه ارمانه له دغه یاده له دغه درده د سحر د شعر
مضمون جوړ شوے دے -

طارق سحر صاحب یو حساس بنیادم دے او
په موجوده معاشره کښ د حساس بنیادم ژوند اکثر
گران وی شعر وادب دا احساساتو داظهار لاره ده
خو که وسیله دچانصیب نشی نو بیا دردونه او
پریشانی په مخه راځی -

دابنه خبره ده چی سحر ته قدرت د شعر وئیلو
صلاحیت وربخښلے دے - کومے خبرے چه
داظهار صورت ونه مومی نو هغه په ذهن کښے
داسی هیجان پیدا کړی چه سره دکاره وباسی ولے
شاعر دخپل زړه غبار د شعر په واسطه ویستلے
شی او په شعر زړه سپکولے شی -

یادونه او دردونه دمعیاری شاعرئ یو ښکله

نمونے سره سره د فکر ديو مخصوص مزاج او
 مضمون رنگ هم لري۔ "دخوړ په غاړ" "خما دلري
 كلي ياره!" خپلې ناوې ته، "هيڅ هم نه ده زندگي"
 كله څنگه كله څنگه "ډيره لږه زندگي ده" ئې يو
 عجيبه آهنگ، تخيل، او خوزوالې لري چه
 حقيقت پسندئ ته هم ورته دي۔ بائد چه هر
 لوستونكې داسې شاعر يوازې دمطالعي په غرض
 وخت تيرولو بهانه نه كړي بلكه ديو بې قراره روح
 او بې قراره جذبه ترنيدل محسوس كړي۔ او په
 ټولنه كېنې دداسې پتواو بنكاره درديدونكو حالاتو
 له عواملو ځان خبر كړي، كوم سره چه بڼاغلي
 سحر مخ دې او دهغه احساس، احساس او كړي
 چه شاعرئ په اظهار مجبوره كړې دې كه سحر په
 شان هر شاعر په صداقت خپلو جذبو ته داظهار
 صورت ور كړي نو اميد كيدې شي چه شاعري په

ربنتیا دمعاشرتی داصلاح سبب اوگرخی۔ او
دشعر مصدیت یوازې د وجود دپالنې ترحدہ
محدود نہ شی۔ او دروح دصفائی دعمل ذریعہ هم
شی۔ "طارق سحر دحقیقت ، مقصدیت او مینے
یوقادر الکلام شاعر دے۔"

مننه

ډاکټر راج ولی شاه خټک

ډائریکټر پښتو اکیډمی پېښور یونیورسټی

۱۱ اپریل

کال ۲۰۰۱ء

﴿خپلے خبرے﴾

”یادونه او دردونه“ ځما د کلام دریمه مجوعه ده ددې نه مخکېنې
 ”د دشت لاروې“ او، ژوند یو سراب“ د پښتو ادب دپاره ځما لیکونه
 دی ”یادونه او دردونه“ ځما د ځوانۍ او پاکې سینې دارسانونو،
 احساسونو او دردونو یو نه هیریدونکې اونه روکیدونکې اثر دی، زه
 یو ځل بیا وایه چه زه شاعر نه یم یا په کتاب لیکولو خلقو ته ځان هم
 نه بنایم چه زه دایم خو د فلسفې غنی خان داخبره جوړې ډیره تیک
 ده چه شاعر څه وی؟
 داسې :-

تن ئې سر رباب چه د قسمت گوتو کښې هنگ کوی
 خله ئې د گونگرو چه د جانان په پښو کښې شرنګ کوی
 دې د گوتې پورته کړې نامه دې د یار اولیکې
 څه چه قلم نه لیکي هغه د خمار اولیکې
 قرآن پاک کښې هم دمینه بنکاره تشریح شوې ده-
 مینه ته الفت او حُب وئیلی شوی دی او شهوت ته شهوت
 یعنی مزه وئیلی شوی ده-

د سورة انفال په آیت نمبر ۶۳ کښې خدائې پاک وائی
 والف بین قلوبهم لو انفق ما فی الارض جمیعاً ما الفت

بین قلوبہم ولكن الله الف بینہم ط انه عزیز حکیم ۰

"اومینہ ئے واچولہ پہ مینخ ددوی کبنے، کہ خرچ کرے وے تا
ہغہ تول مال چہ پہ زمکہ کبنے دے نوہم مینہ د نہ وہ راوستے پہ
مینخ دزورنو ددوی کبنے، لیکن اللہ پاک مینہ راوستہ پہ مینخ
دزورنو ددوی کبنے، بے شکہ اللہ پاک دیر زور آور او حکمتونو
والا دے۔

دمینے فلسفہ ددے آیت نہ واضح دہ د انسان زہرہ تہ
مینہ داللہ پاک ورکرہ دہ۔

مینہ شہوت نہ دے، جذبہ او خواہش نہ دے مینہ ایمان
دے اعتبار او انسانیت دے۔

مینہ کہ دے کہ حقیقی وی مینہ یو دولت دے
عموماً مجاز کبنے حنیف وی وائی چہ کلہ دادنیا او دین یوشی
نو دانسان دپارہ ہلہ یو کور جوریری۔

لکہ خنگہ چہ دپبنتو یو شاعر اشرف مفتون وائی۔

لیونی حسن، نورانی سترگو کبنے

ماتہ د خدائے حسن و صورت بنکاری

میر تقی میر پہ خپلو کلیاتو کبنے پہ صفحہ نمبر ۵۷۰ کبنے وائی

شاعری شیوہ ہے شعار اخلاص

دین و مذہب ہے مر اپیار اخلاص

شعر کڻي ڄڻ ڄڻ ، مينه ، جانان ، خمار ، ڙوند ، انسان ، دنيا ،
 احساس ، درد او ڄڻ ڄڻ داسي نور ڇي خبر ڇي دڊي کائنات
 ستر ڇي ڇي ، دحسن ، مينه او جانان فلسفه ڇي عجيبه نه ده
 خدائي ڇي ڇي دنيا پيدا ڪوله دغه وخت دڊي کائناتو خمير کڻي
 ڄڻ ڄڻ اڇول ضروري ڄڻ ڄڻ دڊي او اڇول ڄڻ ڄڻ ، دغه ڄڻ د
 کائناتو ڇي هر ڇي ڇي سپر دل ڇي په نظر راڃي مونڙ ڇي او ڳورو د
 ورڇي ڇي بنائست ، دتور ڇي ڇي بنائست دغرونو ڇي او
 انسان ڇي بنائست دڊي او دابنائست دخالق دتخليق يو اظهار
 او خدائي هم بنڪاري دکائناتو هر ڇي ڇي ڄڻ ڄڻ دڊي او دحسن
 خوبني د فطرت خوبني ده ڇي ڇي شيخ سعدي وائي
 ”هر ورقه دفتر يست معرفت ڪردگار“

دکائناتو دڊي دفتر هر ڇي پانڙه دڄڻ ڇي پڙند ڳوڊه ، ڄڻ او
 مينه د هر ڇي ڇي ڇي دا دانسان فطرت دڊي او فطرت دانسان
 خميروي ڇي ڇي د انسان وجود هم د ڄڻ ڇي تومنه دنيا نه راڃي
 دڊي ڇي انسان ڇي هر ڇي او هر چرته وي دمينه بنياد ڄڻ ڄڻ دڊي
 او دمينه او حسن نه هڃ ڇوڪ مخ نه اروى -
 خوشحال بابا وائي

ڊڙي دانه ڇي داسي بريڻي منوره
 ڇي پوهيڙي دارنڙي دڊي ده نه نمره
 داسي بنڪاري ڇي مينه او ڄڻ دکائناتو رنڙي ده دڙوند دهر

رخ او درد انتها هم په مينه کښې وي ، او مينه چه هر چرته وي هغه
هر څه خواږه وي داعام خبره ده چه چرته مينه وي هلته ، غمونه ،
يادونه او دردونه وي ځکه خبرو کښې سوزوساز راشي يو انگريز
شاعر (Shalley) هم وائي -

"Our Sweetest Songs are Those That Tell of Sadest thought"

"زمونږ هغه سندرې دهر څه نه خوږې وي چه د غمونو
او اندېښنو دانتها سره پيدا شوې وي" د شعر ژبه هسې هم خورۍ وي
خو مينه ، سوز وساز او دردونه چه کله په شعر کښې راشي هغه ډير
زړه راښکونکې شي -

"يادونه او دردونه" ستاسو مخښکې دي ، کره کتنه پخپله
او کړۍ په آخر کښې زه د پښتو ادب د لوړو ليکونو ډاکټر راج ولي
شاه خټک ډائريکټر پښتو اکيډمي ، او دڅپر نه په کار مامور ،
سلمې شاهين او ډاکټر پرويز مهجور ډيره ډيره مينه کوم چه حيا د
ادبي دنيا ملگري هم دي او ماته په کتابونو وخت په وخت ليکنې
کوي -

د زړه د تل نه يو ځل بيا د دوی مننه کوم

په مينه

ایم طارق سحر

اتوار ۱۲ اپریل کال ۲۰۰۱ء

” لا اله الا الله “

لا اله الا الله، لا اله الا الله، لا اله الا الله
تہ یکتا تہ تہ بادشاہ تہ یا الله، لا اله الا الله
تہ بامشاہ د بادشاہانو، تہ آقا د مخلوقاتو
بل معبود نشته آقا، لا اله الا الله
لویہ خدای لرے، خومرہ لوئے نظام لرے
خومرہ بنکلے نوم دے ستا یا الله لا اله الا الله
بل چاتہ چہ تیت شی، بیا بقا کله موندلے شی
تہ خالق تہ زہ بہ کریمہ ستا ثنا لا اله الا الله
تہ غفور تہ تہ ودود تہ تہ رحمان تہ ہم رحیم تہ
ما فقیر تہ پام کرہ د شاہانو شاہ لا اله الا الله
مینہ دے پیدا کرلہ زہ شومہ زخمی زخمی
تہ حُما تہ دلربا، لا اله الا الله، لا اله الا الله

﴿ اے محبوباً عربی ﴾

اے دلربا عربی، اے محبوباً عربی
خومرہ بنائست لرے تہ، اے با وفا عربی

ستادنامے نہ خا رشم ستادنامے لوگے شم
ئے حجازی صحرا کینے، بنکلے خوبا عربی

ستادی خواہۂ یادونہ، ستادی خونے خبرے
حما د زہ دلربا، ئے مصطفیٰ عربی

تہ لرے ئے زہ لرے، زہ جدایم تہ جدا
تہ عربی، زہ عجمی، خوئے حما محبوبا

د تا پہ حسن زہ میئن یمہ لہ دیرے مودے
لہ تا نہ لرے لرے، لہ تا جدا عربی

☆ مینہ مینہ م ایمان دے

لا تر اوسہ ستا امید کرم لا تر اوسہ انتظار کرم
ما رنخور لره بز راشه ستا یا دونو دیر بیمار کرم

م خزان په ژوند راغلی م غوتی تولی رژی
خه دردونه د دنیا دی خه ستا مینے تار په تار کرم

دی رازونه هر عمل کبے ورکوی بدلے پخپله
د یار مینہ گناه نه ده وخته تاولی لتار کرم

مینہ مینہ م ایمان دے محبوبا خما خپل خان دے
که م تن که م دنیا ده محبوبا نه به ئے خار کرم

د یار حسن د یار زلفویمه بند په بند ترلی
مینہ نه وه یو زندان وو محبوبا پر گرفتار کرم

ستا په هجر کبے سوزیزم ستا په یادو کبے دردیزم
ما سحر لره که راغلی اے دلبره تا به یار کرم

”غمونه“

خُما د زړه کوله هعسے تیاره پرته ده
دا خوشه کور خُما د ژوند د اوسیدلونه دمه

دوسره غمونه د دنیا دی چه م زړه ستره شو
د درده دک زرگه خُما د خندیدلونه دمه

..... تہ راخے اوکنہ ❁

لا زہ ڊوبیزم لا دردیزم، تہ راخے اوکنہ
لازہ سوزیزم ایرے کیزم، تہ راخے اوکنہ

ستا بنکلو سترگو بنکلی حسن ڄما زہ وڙمے دے
ساه رانه حیزی رہ مرکیزم تہ راخے اوکنہ

بیا به لتون راپسے کرے او زہ به نه یم ڳلے
خواله لڙ راشه رخصتیزم تہ راخے اوکنہ

زہ ستا دنیا یم ستا ژوندن یم ارمانونه به کرے
بیا به ڊ ڊیر ڊیر زہ یادیزم تہ راخے اوکنہ

هلتہ به ٽول ڄما سره وی ڳلے ستا یادونه
تہ ما سحر لڙه لڙ راشه لوڳے کیزم تہ راخے اوکنہ

☆ شمه مینه توله مینه ☆

دا نَشه نَشه

چه گرزَم

دا خُمار خُمار

چه گرزَم

لا پرواه

چه له دنیا یم

لا پروا

له کُل جهان یم

دا

پریشان غوندم

چه بنکارم

دا تنها غوندم چه بنکارم

دا شراب م

دعشق خبنلی

په کاسو او په جامونو

دیار مینه کبنی نَشه یم

هر یو رگ

پہ

ہر یو نس کبنے

مینہ مینہ م گرز پری

خما خیال کبنے

یو جانان دے

دا دنیا راتہ ہیخ بنکاری

دا دنیا راتہ زندان دے

چہ

زرگے ترمے

الوت غواری

چہ پہ لورد جانان لار شم

شمہ مینہ تولہ مینہ

یار خما

اوزہ د یار شم

خزانہ! ڏير بے وخته!

ٿول ارمانونہ اميدونہ م پھ زرۂ پاتے شو
بنڪلے غوتی م ڏڙوندون پھ مڙاويدو راغلي

خزانہ ڏير بے وخته راغلي د حوائی پھ بهار
پانڙي م زيری غونڊي شوم پھ رڙيدو راغلي

مادنگه غاره دچنار غونڊي بنائست لڙلو
خانگي م اوچي اوچي شوم پھ تيتيدو راغلي

خُما پھ سترگو کبني د حسن جهانونہ پراته
خونم مسکئي سترگي خُما پھ زريدو راغلي

هغه شوخي ، هغه مستي او رنگيني نه لرم
ٿوله دنيا م د ڙوندون پھ ورائيدو راغلي

﴿فریبونہ﴾

ما ڊیره مینہ اوکړه، ما سم یار نه دے موندلے
ساقی خو شراب راکړی ما خمار نه دے موندلے

دا دنیا څنگه دنیا ده، تش رنگونه فریبونه
ما تلاش دجانان ډیر کړو ما دلدار نه دے موندلے

هیڅوک نشته چه خپل غم زه واینکاره کړم
په دے کړده دنیا کبڼے، ما غمخوار نه دے موندلے

په هر لوری چه قدم بدم وینے کیزم زخمی کیزم
ازغی ازغی دنیا ده ما گلزار نه دے موندلے

مینہ نشته خلوص نشته ټول تراخه تراخه خوندونه
دلبری چرته کبڼے نشته ما قراز نه دے موندلے

واورہ محبوبا حُما نہ واورہ!

اوسکے مے کرمے اوچے پرھرونہ م گندیلی
ستا ظلم چہ زور شو پہ زار زار م دی ژرلی
پریرده چہ اودہ شَم ما دغم شوگیرے کری
ستا پہ انتظار م دوارہ سترگے سترے شوی
زرہ حُما نازک، ما پہ سلگو سلگو ژرلی
بز وختونہ اوشو چہ سلگئی م اودریدلی
زرہ م لا زخمی دے پرھرونہ، پرھرونہ
روح او بدن دوارہ محبوبا م دردولی
شورم سرته مه کری زہ له هجر سترے سترے
لویہ شوگیرہ وہ ما خوبونہ نہ دی کری
سترے یم محبوبہ ستا پہ مینہ کبنے زرہ سترے
مه م تنگوه تام پہ مینہ دیر خندالی
واورہ محبوبا حُما نہ واورہ چہ آرام کرم
ما سحر پہ مینہ دیر خُوبان دی از مینی

﴿ژوند﴾

څه دے؟ څه دے؟ ژوندون څه دے؟

تش

دشپو ورځو يو تگ دے

تش

خوراک او تش خوبونه

تش دردونه

فريادونه

تل تراڅه تراڅه يادونه

څه نيمگړې اميدونه

څه بيسياره اميدونه ، ارمانونه

دا ژوندون دے

بے صبري ده

تش حرص

اوپکبنې طمع

څومره ډير زيات فريبونه

ژوندون

تش د دولت نوم دے؟

ژوندون غم دے

تش دخیته

او دځان نه څاریدل دی

انتظار دمستقبل دے

څه څندا او څه مستی ده

ډیر فکرونه

ژوند-----

یو اور دے

سوزیدل او کړیدل دی

رسوائی ده

بدنامی ده

پریشانی ده

تش غمونه

ژوند ژړا ده

دژوندون معنی دا

نه!ه!

ژوند محبوب ته رسیدل دی

ځان په ژوند فنا کول دی

په دے ژوند بقا موندل دی

..... نہ پوھیزم نہ پوھیزم

داڑوند دے او کہ درد دے یا دغم لویہ قصہ دہ

داڑوندون دے کہ غمونه کہ د درد یوہ حصہ دہ

نہ پوھیزم، نہ پوھیزم، چہ داخہ دی ولے؟ ولے؟

بس تیرہ بہ قیصی شی دابے خونده افسانہ دہ

﴿خپلے ناوے ته!﴾

دا وختونه به هم تیر شی دا خوبونه به هم تیر شی
 داخوانی به خاورے خاورے دا وارونه به تول هیر شی
 تلے خومره زمانے دی، خومره خلق خاورے شومے
 ستا ملگرے دژوندون به په یو توره زندان کبڼے گیر شی
 اے خما د زړه دنیا اے خما د ژوند ملگرے
 بیا لقون به راپسے کرے زه به نه ئمه دلبرے

لقوم به خما نخښه زه به تورے خاورے شومے
 یادوم به هر احساس م زه به خاورے ایرم شومے
 هر ساعت به غم زیلے، پریشانه، پریشانه،
 دا بنائسته ښکلے وجود به په مرگی ئی درم شومے
 زه به ورک شمه له تانه اے خما د ژوند ملگرے
 ارمانونه به خما کرے زه به نه ئمه دلبرے

شپه او ورځ به دمی یادیرم په زاو رارو به ژاږم
 خما مینه یادوم به په شپه شپو به نارم
 ستا به روح اوسنه ده اړه خما دادو کبڼے دردیري

بے قراره به دے روح وی په سلگو سلگو به ژامے
شے به ډیره ستره ستره اے خما د ژوند ملگره
بیا موندل به خما گران وی زه به نه ئمه دلبره

بے اسرے اسرے به ناسته بے نوا غوندے به بنکاره
دے بنائسته بنکله دنیا کښه ته رسوا غوندے به بنکاره
داتور سر به دے سر تور شی بیا به کره خما سوچونه
شی یوازې به دے عمر بیا تنها غوندے به بنکاره
هر احساس به دے سوزیری اے خما د ژوند ملگره
په یادونو به شے ستره زه به نه ئمه دلبره

زه به نه ئمه په غاړو، دریابونه به دے یوسی
ته به ورکه په دنیا شے تور موجونه به دے یوسی
ته نعره به بیا خما کره هغه وخت چه ته ډوبیره
زمانه به دے کری ډوبه تور بحرونه به دے یوسی
هر زمان به یادوم م اے خما د ژوند ملگره
جهاړونه به بیا گورم زه به نه ئمه دلبره

دی دنیا کبئی چہ شے تنگہ ارمانونہ بہ خُما کرمے
 خُما مینہ بہ تہ غوارے احساسونہ بہ خُما کرمے
 خور وی بہ دے یادونہ، دردوی بہ دے غمونہ
 دیرہ دیرہ بہ نیمکرمے حسرتونہ بہ خُما کرمے
 وینے وینے بہ دے زہ وی اے خُما دژوند ملگرمے
 بیا بے وارہ بہ ژریزے زہ بہ نہ ئمہ دلبرے

هر مابنام بہ انتظار کرمے د راتلو او زہ بہ نہ ئیم
 کرمے بہ خُان ذرمے ذرمے پہ ژریدو اوزہ بہ نہ ئیم
 خُامے بہ خوشے خُما پروت وی هر مابنام بہ وی غمونہ
 ارمانونہ بہ کومے تہ، دلیدو او زہ بہ نہ ئیم
 خُان سپیرہ سپیرہ بہ گنہے اے خُما دژوند ملگرمے
 شے بہ تول عمر یوازے زہ بہ نہ ئیمہ دلبرے

بیا بہ خلی تہ م ژارے یادوے بہ تیر عمرونہ
 بشکلومے بہ تورے خاورے ژروی بہ دے غمونہ
 بشکلومے بہ م خزمے بیا، بشکلومے بہ هر یو کانہے
 بهارونہ بہ دیر راشی وبہ نہ سپرے کلونہ
 بیا بہ خلی تہ م گورے د سحر د ژوند ملگرمے
 تورو خاورو کبئی بہ پروت یم زہ بہ نہ ئیمہ دلبرے

☆ ☆ داخنکھ دلربا وے ☆

تول ژوندِم داسے تیر شو

ستا پہ یادو کینے دلبرے

ستا حسن نہ وو

اُور وو

داغونہ ئے سم راکرہ

تہ خولاہے

لا پروا شوے

پہ ماہاندے

اُور بل دے

یا دیری ہم دے نہ

م د معصوم زرگی خبرے

پہ زرہ ئے

تکہ تورہ

بیا خبرلہ ہم رانغلے

داخنکھ دلربا وے؟

د دروغو دے

وعدے کرے

م
 وح پہ تن دننه
 ستا پہ یاد و کسبے درد پیری
 ش درد د رالہ را کپرو
 دے پری بنو دم یوازے
 ساتلے م پہ زیرہ ئے
 ول عمرو نہ،
 اوختہ شو دلبرے
 ہ حما پہ لور رانغلے
 ختو نہ تیروم
 ستا پہ خورو خورو یادونو
 سمت بہ حما داوی
 نوا دلربا پری بنوم
 رُسوا دلربا پری بنوم
 یا خبر لہ ہم رانغلے
 اتہ خنگہ دلربا وے
 اتہ خنگہ دلربا وے؟

..... ☆ غزل ☆

سترگے مِ ہم خوبنے دی دزرے مِ خدا خوبنه ده
راشه رانزدے شه ددے زرے مِ وفا خوبنه ده

مه ازاروہ دلبرہ! مینہ مِ ریہنتونے ده
مه کووہ ظلمونہ مِ دمنے دنیا خوبنه ده

ستاپہ مینہ سوزمہ، زہ تول لوکے لوکے شومہ
تولہ مینہ، مینہ، حُما خپلہ لیلا خوبنه ده

ستا وجود مِ خوین دے رانزدے شه مینہ مینہ شه
زرے دے رانہ ورے ستام نازو ادا خوبنه ده

تہ حُما وجود ئے حُما روح ئے، مِ ہیرینے نہ
نہ مِ حے لہ زرے نہ حُما خپلہ خُوبا خوبنه ده

زہ ہغہ سحر یم چہ تندی کینے مِ رنرا پرتہ
وخاندہ لز ماتہ حُما ہنکلے مسکا خوبنه ده

..... د بِل احساس ❁

چاتہ اوکرم فریادونہ

چاتہ اووائیم حالونہ

دے

دنیا کبنے ہیخوک شتہ

چہ

فریاد تہ م غور کیردی

ہیخوک نہ آوری فریادونہ

چہ راوسپریم

حالونہ

ہر سرے پہ ہوا سور دے

خوک دچا پرواہم نہ کری

تول دنفس پہ کو خوشودی

خوک دبل احساس

هم نه کری

چه انسان دے

خومره لویه المیه ده

که پوهیږم

پښیمانہ به په ځان شے

خو اړه تلی دی له خلقو

هسے نوم باندی

نسان دے

هر سرے

لا څنگه؟ څنگه؟؟؟

﴿ غزل ﴾

ستا ورم ورم خبرم ستا خواره خواره کتل
ستا خونم خونم خبرم بنکله بنکله خندیدل

ستا په زړه دڼه مینه، مخامخ دم شرمیدل
مینه مینه دلربا وم ستا انداز کبنه مالیدل

ته مجبوره محبوبا وم ته وفا، وفا، وفا وم
ما به بڼه محسوسول ، ستا په زړه چه تیریدل

خه گیلې وم ستا دمینه او خه سخته دهجران
تابه حال وئیلې نشو به دم زړه کبنه پټ ژړل

ته حُما وم او زه ستا خو د یوبل نه جدا
ستا خواره خواره کتل م به چرته هیږیدل

ستا په زړه کبنه ارزوگان، ستا په زړه کبنه ارمانونه
پوره نه شو حسرتونه چه به تاخنه غوښتل

ارمانی م د وصال ئې لا نیمگرم ئې تر اوسه
ستا په شانې محبوبا سحر خوک اونه موندل

کله نه کله

م نازک احساس

چه اولتوی

دژوندون تیر وختونه

راته رایادې شی

دغم خبرې

بیازه سوداګوم

فکرونه کوم

لمحه لمحه ځماد وړاندې

ګرځی

تیر وختونو پسې

زړه م ژاړی

ځنې خبرې ځمکه نه هیریزې

چه کله کله ځمکه روح خوروی

چه کله کله ځمکه زړه ژړوی

☆ دلحد آواز ☆

زہ یو تُو ر گپنگ ئمہ زہ دک له بنامارانو یم

زہ تُو ر تیارہ ئمہ زہ دک له بلاگانو یم

ما کبنے خندا نشته دے دغم توره تیارہ ئمہ

زہ یو خوشے کور ئمہ زہ دک له ژراگانو یم

زہ یم خاورے خاورے، خہ بالبنت او بستر نہ لرم

تور حما محل دے او زہ دک دکاڼو کاڼو یم

دلته چه خوک راشی چرے مانہ بیرته تلے نشی

دیر بے وسه اوسی زہ یو کور دغریبانو یم

دلته خاموشی ده حان حانی ده یوسکوت دے

خوشے بیابان ئمہ زہ دک له گیارگانو یم

﴿..... بیا خبر لہ ہم رانغلے﴾

داتہ ځنگه محبوبا وے بیا خبر لہ ہم رانغلے
جور دیرہ بے وفا وے بیا خبر لہ ہم رانغلے

طبیان خو داسے نہ کاء کله کله خبر اخلی
دا ځنگه مسیحا وے بیا خبر لہ ہم رانغلے

تا وعدے دمنے کرلے بیادے پریبنودمه داسے
داتہ ځنگه دلربا وے بیا خبر لہ ہم رانغلے

م زرگی ته رانزدے وے م په تن کبنے اوسیدلے
ته ځما ذره اشنا وے بیا خبر لہ ہم رانغلے

تام وزانه کرله خونه لایه کوره بے گودره
ته م ژوند ته م دنیا وے بیا خبر لہ ہم رانغلے

لیونے یمہ مجنون یم زہ پہ طمعو سترے سترے
تہ حُما خورہ لیلایا وے بیا خبرلہ ہم رانغلے

امیدونہ مِ دروغ شو زندگی تولہ نیمگرے
تہ حُما بنکلے شہا وے بیا خبرلہ ہم رانغلے

لوئے لوئے شوگیرے دی تکرے تورے تورے شپے دی
دے تورو شپو صبا وے بیا خبرلہ ہم رانغلے

حُما ظلمونہ دَ دنیا وو حُما جانان کسنے وفانہ وہ
حُما نہ وے د بل چا وے بیا خبرلہ رانغلے

ستا ہجران دے ستا فراق دے سحر غلے غلے کیری
بے وفا وے ، بے وفا وے ، بیا خبرلہ ہم رانغلے

☆ غزل ☆

یُمہ انتظار کبنے، امے حُما محبوبا راشہ
چل ول کبنے عمر تیر شو بے وفا دلربا راشہ

ستا بنکلے بنکلے حسن، ستا یا دونه م پہ زرۂ دی
خیالونو کبنے م اوسے امے حُما هوشربا راشہ

بنکاریزی ستا نہ هیر یم چہ تہ تہ نہ راخے دلبرے
رایاد کرہ تیر وختونہ، مرحبا مرحبا راشہ

هیریزی رانہ، نہ، م پہ زرگی دنہ اوسے
یو تہ م دلربا ئے، دلربا دلربا راشہ

تہ حُما د ژوند بقا ئے، تہ حُما د ژوند سبا ئے
پریشان د تا سحر دے پہ مسکا او خندا راشہ

﴿.....قطعه.....﴾

چه په ژوند م تپوس نه کا په مرګی چه هډو رانشه
دا څنگه دنیا ده ، او دا څنگه دستورونه دی

ستا راتلل جوړګران دی ځما ژوند څه معنی نه لری
دا څنگه جانان دے ، او دا څنگه ئے رسمونه دی

..... زه هجران هجران ئيمه

به په ژوند م سپوس نه کا به مرګی به همده رانشه
ترګه به م پښه وی او روح به رانه تڼه وی

هره به زه پروت به سا ک راسه او که رانشه
ترده دنیا گئی ده به به دیر خلق واخله وی

هر له خه رانشه به ژړا به به رانه اونه کړه
یا به دندن نشی ما به خاوره اغوستلې وی

پروت نه به نوا وی روح به هرې چوټه تڼه وی
پروت نه خاوره خاوره دې هرګی به به دیر ژبې وی

هجران هجران ئيمه ده عراق عراق ئيمه
ولخه مزار له ماگڼې که چوټه کړه وی

خاورو نه دښرو به سر اوځومو نشه
خسته به به ما وی ما سحر به به دیر څپلې وځه

☆ خوند به چاکښه نشته ☆

خوند به چا کښه نشته دهرچا نه خوند وتلې د
هر سره پیکه دمه ګورې چا تر خوند لږ کړې د

مینه مینه نشته فریبونه، مطلبونه د
قدر د پیسې دمه احترام د انسان تلې د

نشته هیڅ خواږه به چا کښه هر سره پیکه پیکه
سنة ریښتونې خلق دمه دنیا نه فنا شوم دمه

حنګه به خوندی باندې عالمه علی نیر سیه
به حما حیریزې ځکه هر حال م لیکلې دمه

خانې د ګڼې شته زده دجا به ګیله اوکړمه
ځکه نه زده وانه دهرچا حال م بدلې دمه

☆ خپل ارمانونه ☆

کوم امیدونه حسرتونه چه م زړه کښه پراته
هغه م ټول دخپل زړهګۍ ویستی دی

زه د بهار نه د یوکل طمع هم نه لرمه
ستا نه سپرلیه سره ګلونه دلته چاغوبنتی دی

خما د ژوند دپاره ډیر دی خما خپل غمونه
خما ساده ساده زړهګۍ په تاخه شوی دی

ما ستا نه مینه به غوبنتله ، نه سور اور د هجر
تا خو ظلمونه اے دلبره! په مابنه کړی دی

چه به خونې خونې نغمې تر نه پخپله وتی
خما د زړه هغه تارونه خدائیګو ټول سوی دی

ئې له اغازه له انجامه بڼه خبردې سحر
خپل ارمانونه م له زړه نه اوس جدا ایښی دی

﴿..... په خطا خطا کښه﴾

ځوانی م لاره مینه لاره په سبا سبا کښه
ژوند م یو درد دمه رانه تیر شو په ژړا ژړا کښه

ځما شباب وو لیونې ومه ناپوهه غونډه
ښکله وختونه رانه تیر شو په خدا خدا کښه

تش ارزوگان دی پښیمانی ده ستومانی ده ژوند کښه
زه پناه غواړمه له خدایه په دعا دعا کښه

مینه م زړه نه تیر وختونو سره لرې تلې
ځوانی د غمه سره تلې په بیگاه بیگاه کښه

هسې خیالونه دی دردونه دی د ژوند معنی کښه
دا زمانې سره لوتی تشه وفا وفا کښه

زه سحر مینه به بیا نه کړمه خوبانو سره
هسې لوگې شومه ایرمې شومه خطا خطا کښه

☆..... کله خنگه کله خنگه☆

دا خنگه م دلدارئے کله خنگه، کله خنگه
دا خنگه حُما یارئے کله خنگه، کله خنگه

وینے وینے م زہرے دے نئے زہ مرہ نہ رغیرم
دا خہ رنگہ غمخوار ئے، کله خنگه، کله خنگه

تا چہ مینہ حُما کپلہ حُما مینہ پبنتہ ده
پوہہ نشوم وفادار ئے کله خنگه، کله خنگه

نہ دے گل نہ دے خوشبو شتہ دبلبل غریب دپارہ
عجیبہ غوندے بہار ئے کله خنگه، کله خنگه

یولحظہ کبنے تندے گونجے بیا لحظہ کبنے خومرہ خورئے
کله کم کله بیسیار ئے کله خنگه، کله خنگه

تہ خُوبا ئے ، دلربا ئے ، بلغمی مزاج بدل کا
تہ ہروختے ناقلار ئے کله خنگه ، کله خنگه

کله غم کله ژرا وی ، مینہ رنخ وی نہ بنہ کیری
اے سحر ! جور بیمار ئے کله خنگه ، کله خنگه

ساقی!

پیالی کہ رالہ نہ راکی شراب خو رالہ راکی
ساقی د میکدمے نہ یو کوٹ آب خو رالہ راکی

دیر تیرے د مودو یم ما تہ مہ شرہ لہ در
خمار کہ رالہ نہ راکی تش خواب خو رالہ راکی

چہ تندہ م سرہ شی خہ نشہ نشہ دے نہ یم
دے بنکلے میکدمے نہ خہ یو باب خو رالہ راکی

عادی یمہ د مٹیو ، پہ جامونو شراب خبنہ
چہ نہ ئے راکی ساقی نویا جواب خو رالہ راکی

کاسے دے تولے تشے دی پیالی دے تولے تشے
گناہ حما دمنے لہ عذاب خو رالہ راکی

زہ حَم بہ میخانے تہ ماتہ مہ وایہ ناصحہ
ساقی سحر نشہ کہ لہ شراب خو رالہ راکی

سینه م لاره!

سینه م لاره ژوندون لار د عمونو سره
خټونه تیر شولو ، ناوخته، امیدونو سره

حسرتونه تلوسه م ټولې خاورې ایرې
خت م تیریزې امې دلبره ستا یادونو سره

د ځوانی ، د رښتوب وختونه نه هیریزې
خه لمحه راته یادیزې ډیر دردونو سره

سینه م لاره ځوانی لاره روح تنها پاتې شو
خندا نشته دې زړګۍ کبښې د دردونو سره

کلې ژوندون ښکلې صنم ماله عمونه راکړه
حر څه چرته زړه ارمانونو سره

گناه خو نه ده

نه د جان تر حواله راشي خه گناه خو نه
به سكله خله كه په خندا شي خه گناه خو نه

له ډيره عمه ډيره درده م ررگي سوم
نه كله كله به مسكا شي خه گناه خو نه

زندگي لاره، عمر لاره، لا تنها يم
كه خما جان چرم خما شي خه گناه خو نه

خما د لرم وطن يار خما نه لرم اور
كه م چل يار كلي ته راشي خه گناه خو نه

دادم ورخه جورم ليك دي تش خما په قـ
سكله جانان كه م اشنا شي خه گناه خو نه

كله صبا، كله ماسنام وي، په ماتورم تـ
دا تورم شپه كه م صبا شي خه گناه خو نه

خدائيگو چه تنگ يم نفرتونو حسرتونو نه
كه مينه مينه م خوبا شي خه گناه خو نه

نه دلربا شته، نه وفا شته، دمي دنيا كېنه
خما جانان كه با وفا شي خه گناه خو نه

﴿.....پہ خنجر وہلے تا.....﴾

بنکلی بنکلی محبوبا، بنکلی بنکلی دلربا
خومرہ حُسنِ دے دَ تا اے د گل غوندے رعنا

بنکلی مخ رنرا رنرا لکہ ستورے دصبا
تہ پہ زرہ کبنے م اوسینے اے حُما د زرہ شہا

ستا خونے خونے خبرے، ستا یادونہ ماسرہ
لا پہ طمع یئمہ ستا، راشہ راشہ اے خُوبا

مینہ مینہ دے مُسکا دَ تا سترگے دلربا
نہ بنہ کیزم محبوبا ! پہ خنجر وہلے تا

ستا بنائستہ ناز و ادا دا ستا مینہ م سودا
پہ خیالونو کبنے م اوسے تہ حُما د زرہ دنیا

ستا معصوم زرگی نہ حار جورے تول وفا وفا
ہیر بہ نشے تہ لہ ما پہ ما گران ئے محبوبا

یئمہ تولہ مینہ مینہ، لز خیل حُسن مالہ را
دجر نشتہ خُوبا، تہ حُما ئے او زہ ستا

﴿..... سَر بہ چاتہ خُہ تیت کرم.....﴾

بنکلے کہ خوبا دے خو خوبا نہ دیدن نَ غوارم
حُسن کہ مِ خوبن دے خو لہ چا نہ حُسن نَ غوارم

بنکلے بنکلے نرمے نرمے دی د یار خونے خیرے مِ
مینہ پُبنتنہ دہ ، زہ لہ یارہ کُفتن نَ غوارم

لاس زہ چاتہ نَ نیسم، سر بہ چاتہ خُہ تیت کرم
ہسکہ دا غری بہ وی لہ چانہ لمن نَ غوارم

زہ کہ ہر خُہ غواری نو بس غواری لیونے بہ وی
خپل عزت لرم بہ ، کہ لیلی یم، مجنون نَ غوارم

وی ریگستانونہ دے ، وی خاورے ایرے دے وی
وی بنائستہ باغونہ دے، د چا نہ گلشن نَ غوارم

زہ سحر پریشان دے یم زہ سحر نالان دے یم
خُہ؟ کہ زہ غریب یم ، خو لہ چا زہ اسہتان نَ غوارم

..... اے دجانان یادونو!

ستالیونی یادونہ، نہ م پریردی

خما دروح سوی تارونہ چیری

خو خما زرہ گلے

ایرے ایرے دے

دے ستا پہ مینہ کبنے

پخوا سومے دے

داستا یادونہ

کله کله راشی

راتہ پہ یاد کری

پخوانی یادونہ

خوزرہ کبنے

مینہ چیرتہ

داستا دحسن دفران

اورونو دیر سومے دے

یادونو!

راولئی دلبر درسره

پہ تش یادونو بہ زہ

خہ اوکرمہ

گنی ما پریزدی

لیونی یادونو!

پخپلہ مخہ چہ حم

پہ مینہ مینہ کبنے

زہ دیر سترے شوم

پریزدی آرام چہ اوکرم

یادونو ولے چیرئ

خما داسترے زرگے

م دزرگی تارونہ شرنگ نہ کوی

تول دی شلیدی پراته

اے دجانان یادونو!

مه م چیرئ

خما د روح نه هیخ هم غرنه خیژی

چرتہ ژوندی روح نه

نغمے جورے کرئ

زما د روح تارونه تول سومے دی

اے لیونی یادونو!

زہ تول ایرے ایرے یم

اے دجانان یادونو

مه م چیرئ

پہ تش یادونو به زہ خہ اوکر مه

﴿.....☆ مینہ او کرکہ ☆.....﴾

زہرے م لیونے دے دھرچانہ مینہ غواری
ناپوہہ دے نادان دے بے وفا پسے دے ژاری

دنیا د نفرت دکہ، او تہ مینہ مینہ وائے
دا کرکے حسد ونہ دے پہ مینہ کبنے رانغاری

☆ ستا په غم کښه ☆

ته خو جدا شوی محبوبا، خو لیونی زړگی ته ډیر یادیرمه
خما د ډیرو مودو یاره، پخوانی زړگی ته ډیر یادیرمه

زه ستا په غم کښه ستا فکرونو کښه به اوسم مدام
لارې فنا شوم بې وفا خو جنونی زړگی ته ډیر یادیرمه

دا ستا د مینه، د هجران، قيصی به یادې لرم
په کړلیچونو د ژوندون کښه صحرانی زړگی ته ډیر یادیرمه

په تصور او په خیالونو، په خوبونو کښه م ته ئې کله
جانانه ستا پسې پریشانې، جانانی زړگی ته ډیر یادیرمه

خیر دې بیلتون دې وی هجران دې وی غمونه ښه دی
سحر خو ټوله مینه مینه، یارانی زړگی ته ډیر یادیرمه

..... پہ لوئے مکان کبنے

ماہم دیر عمر تیر کرے
ددنیا پہ لوئے مکان کبنے
دغہ ورخے دغہ شیے وے
چہ پہ

ماہم تیرے شوی
دغہ زمکہ
دا

آسمان وو
ماہم دیرے
مزے کری
ددنیا عجیبہ بنار کبنے
ماوے

زہ بہ دلتہ یمہ
پہ چل ول کبنے عمر تیر شو
مرگی

یوروہ خپل کورته

لتہ خوشے بیابان دے
 لتہ کانپری کانپری کانپری
 لتہ خاورے خاورے خاورے
 زہم خاورے خاورے شومہ
 وس داپتہ چاتہ نشتہ
 چہ خوک وو پہ دے
 جہان کبنے
 وس م خاورو کبنے ژوندون دے
 گورے کله بہ پاسیرم
 زہ

بہ دیر عمر اودہ یم

بتہ نہ لگی

د بیابان

گورے وړاندے بہ خہ کیری
 وس زہ تورے خاورے شومے
 لتہ خاورے خاورے
 پروت یم

دا

یو لار ده ژوندانه ته
دا شهکار دخدای
دنیا لویه خدای ده
دنیا پټ غونډم یو راز
یو اوږده دغم قيصی
یو نیمگرمی شان ارمان
دابنائیست دهغه ذات
دا یو لوم غونډم کتاب
زمانه ئی
پانږم پانږم
دارنگونه دی خوندونه
خه نیمه او خه غمونه
کله کله دا یو شور
دابنائیسته غونډم یو باغ
کړی تالا به ئی مالیار
داخه تلل دی
خه راتلل
دل کوی دا انسانان
خه ده؟ خه ده؟ دنیا خه ده؟
نه پوهیږمه چه خه ده

❖ خوند پہ دے محفل کبنے دے ❖

ہومرہ خلق لار

ہو یو خوند

دے محفل کبنے دے

سیخ پتہ ئے نہ لگی

ہوم خواتہ چہ تلی دی

دنیا وفا نہ کری

دنیا بے مینے دہ

دل مرور تلی دی

ہم دلتہ شرننگ دے جور

ہم دلتہ رنگ دے جور

رخہ پہ خپل تال روان

دے محفل نہ چہ

خلقو نه هير شوى دى
خوك دچا ياد نه كوى
هير خلق تير شوى دى
دې محفل هير كړى دى
هيڅ نيمگرمې نه ده دا
شرنگ د وركيدو دې دا
رنگ د ختميدو دې دا
خوند به شى پيكه پيكه
خور به شى هم دا محفل
هرڅه به ويران ويران
هرڅه به حيران حيران
حال ددې محفل دې
بيا هم دلته شرنگ دې جوړ

..... نقشونه به فنا شی

دا وئے لوئے لارے دا لوئے لوئے سفرونه به فنا شی
سومانه ، سترے ، سترے ، کاروانونه به فنا شی

دردونه به فنا شی ، دا عمونه به فنا شی
دا هر خه به فنا شی ، دا حوبونه به فنا شی

منزل دته کبنے نشته ، مزلونه دی مزله
دا نخبنے به فنا شی ، دا گردونه به فنا شی

که لیرے که نردمے وی که خوک خئی او که خوک نه خئی
محلونه به فنا شی ، منزلونه به فنا شی

مقا دهیخ هم نشته، زه عدم او نیست له حمه
دا ... که به فنا شی ، آسمانونه به فنا شی

لیدلی ما په خاورو کښې، خاموشه غلې غلې
راغلې که راځي به، ټول نقشونه به فنا شي

د شپو نه به رنگ لار شي بيا صبا به داسې نه وي
اميدونه به فنا شي، ارمانونه به فنا شي

سحر به هم فنا شي، دا بيگا به هم فنا شي
دا هر څه به فنا شي، ټول وختونه به فنا شي

که ناست دي که په تگ دي خو آخر کښې سترې سترې
دا لارې به فنا شي، پړاونه به فنا شي

سحر به هم فنا شي، احساسونه به فنا شي
دا لويه ميکده، او دا جامونه به فنا شي

☆.....خه معنی 'خما'.....☆

پوهه نشومه چه خه دی

او چه

خه له زه راغله

دردونه دی غمونه

د دروغو امیدونه

ستومانه ستره ستره

داژوندون دمه که غمونه

چه

په ژوند کینه ور داخله شوم

نو

غمونه را چاپیر شو

هره ورخ به بل بل حال وی

سرگردانه

زه ستومانه دمه ژوندون کرم

خه غمونه د دنیا

خۂ غمونه دخیل خان

دلته درد

دبل ژوندون هم

دلته غم د دوزخونو

دلته غم د حسابونو

د دمی عمر په گردش کبښی

فلسفې ډیرمې بی شماره

زه تنها تنها ورځمه

دیو تور محل په لوری

هلته تور غوندم

بستر دمی

آخری دغم یو کور دمی

زه تنها تنها به اوسم

تش غمونه دی غمونه

خدایه خه ځما مطلب دمی

خدایه خه ځما معنی ده

﴿.....هرخه به تالا والا﴾

تيرى به شى دا ورخه

هيرى به شى دا ورخه

دا وختونه تير به شى

دا وارونه تير به شى

هرخه به تالا والا

داهرخه به پاتى شى

دا خوبونه ورك به سى

تد رانده

بيا نه وى

داهرخه به داسه وى

مونز به دلته نه يو بيا

دا وختونه لار به شى

دا وارونه تير به شى

ورك به دى فضا كينى شو

پته نه هيخ نه لگى

دامستی به ختمه شی

دانا زونه ورک به شی

خاورو کبنے به خاورم شو

چا یاد کبنے به نه راخو

هسے به

دگل غوندم

پانپم پانپم اورژو

ورک له دے دنیا به شو

پته به مونه لگی

خاورو کبنے به شپے ورخی

خاورو کبنے منزل به کپرو

خاورو کبنے منزل نشته

هر خه به تالا والا

هیخ پته به نه لگی

کوم خائے کبنے به ژوند کووو

☆.....د افغانيانو ترانه.....☆

پاک وطن افغان دے او پښتو زمونږه ژبه ده
اوسو مونږ په شاربو کښې دا شاربې زمونږ برخه ده

مونږه غرسنې يو کانږو لوتو کښې ژوندون کاوو
ننگ زمونږ ايمان دے ننگ غيړت د پښتون نخښه ده

خه شو که شلې بلې گريوان د پښتون خيرې دے
زړه کښې مينه مينه، ميلمستيا د پښتون دغه ده

شيرشاه که احمد شاه دے که بادشاه تغلق شاه دے
تاريخ ته هيروې نشي قصه د ستر هغه ده

غير که په دے زمکه قدم ايښې مونږ شپې دے
خاړه تر قربان کړو دا د پلار نيکه موگته ده

دا هغه ملت دے چه تاريخ ته هيروې نشي
مونږه پښتانه يو پښتونخواه زمونږه خوښه ده

چا چه په کړو سترگو افغان قوم نه کتلی دی
مونږه رعدولی پیدری زمونږه خټه ده

خپل وطن مو گور دے او دا خپل وطن مو گور دے
نوله پښتونخواه زمونږه، که ږه ده که ږه ده

راشی که طوفان د پښتونخواه نه مونږ ورې نشی
مونږه افغانان یو په دے ملک مو پنجه بنځه ده

دلته تورزنان دی دا بچی د باتورانو دی
زمری دلته اوسیری دا د بنو میرنو زمکه ده

پښتو زمونږه شان دے اویستو زمونږه ایمان دے
مونږه پښتانه یو، په پښتو مو شمله غټه ده

.....یوہ بودھی.....

ایو ورج معصومہ وم

دمور نیا زبینہ وم

دپلار یو کتل ومہ

دمور قرار ومہ

سینہ سینہ مینہ وہ

دگل غوری ومہ

سیر ورجے - سیر

شو شو کسے

موم ماحیرہ

جھڑوور جہ دے

موم موم

ٹوانی تہ بنکتہ کرو

لتہ یو بہار وو

یو حورہ دجنت ومہ

مکلی سناپیری ومہ

بنکلا بنکلا ومہ

مینه مینه مینه وم
 شپے ورخے رنگینے وم
 ماومے تل سپرے به وی
 چل ول کینے زه مورشومه
 ترل هر خه خما به وو
 ره یوه منکه ومه
 مانه بادشاهی کرله
 شپے ورخے روانے وم
 نه پوهیدم خان باندے
 ماچه خان ته اوکنل
 مخ خما راگونجے وو
 نور دسترگو ورک شولو
 تر زلفان م سپین شونو
 حله نه م مسکا ورک
 سر نه م مسنی ورک
 زره نه م مسنی ورک
 زره نه مینه لارله
 نگر کسے هعه شان نه وو
 خرائی خما نه لارله

مینه مینه مینه وم
 شپے ورخے رنگینے وم
 ماومے تل سپرے به وی
 چل ول کبیرے زه مورشومه
 نزل هر خه خما به وو
 ره یوه مدکه ومه
 مانه بادشاهی کره
 شپے ورخے روانے وم
 نه پوهیدم خان باندے
 ماچه خان ته اوکتل
 مخ خما راگونجے وو
 نور دسترگو ورک شولو
 تر زلفان م سپین شولو
 حله نه م مسکا ورک
 سر نه م مسنی ورک
 زره نه م مسنی ورک
 زره نه مسنه لاره
 نگر کسے هعه شان نه وو
 خیرانی خما نه لاره

موجود کینے نہ وویا

مغرور هم ختم شو

بوله بنکلا ورکه شوه

مور نغمے وراں شولو

ل ته لاس نیولے شوم

ژوند ملگرے لارلو

مے مسافر شولو

یا په بیر ته نه راخی

وخوازه تنها شومه،

موک چاله لاس نه ورکئی

دارمان ارمان شومه

ل ته لاس نیولے شوم

مرخه م تالا والا

اخنکه ژوندون م وو

مرم تول تیر شولو باغ د بهار ختم شو

یوه بوډهی شومه، خوب د ژوند م تیر شولو

﴿سُوز و ساز﴾

ہفہ رنگ و شرنگ م نشتہ ہفہ سوز و ساز م نشتہ
ہفہ خوند مزہ م تلے ہفہ ناز و نیاز م نشتہ

لکہ بل چراغ چہ مہر شی ہسے تیز طوفان و ہلے
یو بحرے یم بحرے، ہفہ نور و ناز م نشتہ

چاتہ اوواٹیم حالونہ، زرد م دک دے لہ رازونو
چاتہ ورکرمہ رد مینہ ہیخوک سم ہمرازم نشتہ

ورخ چہ خئی نو رد مدیرم، زدہ دنیست پہ لوری خمہ
مراوے کیرم مراوے کیرم ہفہ تور و تاز م نشتہ

ما قیصے د مینے راوے د ازہ پہ زرگی کینے
تولہ مینہ مینہ مینہ، زدہ محمود، آواز م نشتہ

اوس م ہنکلیے خوشبو نشتہ ما سحر کینے نغمے نشتہ
دوبوی دا زمانے م، ہیخ خہ شرنگ آواز م نشتہ

اے دلبرہ ستا یادونو باندھے!

اے دلبرہ ستا یادونو باندھی شپے ورخے تیریری
اے دلبرہ ستا غمونو باندھے شپے ورخے تیریری
تہ چہ لایے نو بس لایے زہ تنہا یمہ تنہا یم
اے دلبرہ فریادونو باندھے شپے ورخے تیریری
داسے لگی چہ خہ ورک دی لہ زرگی نہ
اے دلبرہ ستا دردونو باندھی شپے ورخے تیریری
تہ خما د روح ملگرے، تہ خما د زہ نغمہ ئے
اے دلبرہ ستا خیالونو باندھے شپے ورخے تیریری
زہ پریشانہ، پریشانہ، زہ نیمگرے یم نیمگرے
اے دلبرہ! ارمانونو باندھے شپے ورخے تیریری
تہ جدا ئے زہ جدا یم، رانہ تلے ئے دلبرہ
اے دلبرہ! امیدونو باندھے شپے ورخے تیریری
ستا یادونہ ما سرہ دی، ستا دردونہ ماسرہ دی
اے دلبرہ! ستا غمونو باندھے شپے ورخے تیریری

﴿دغریب فریاد﴾

دا خه راسره اوشو غریبی بده بلا ده
 دا خه راسره کیری همه ژوند حما سودا ده
 وارونه م خطا شو تیرو بیر شومه په ژوند کبښی
 قسمته خه دمی اوکړل دا سپیره برخه حما ده
 غریب یمه غریب یمه، بودا شوی یم نه وخته
 نمکری ناپوره م د زړه هره تمنا ده
 خواری دمی غریبی، حما خوانی تالا والا کړه
 دا خه رنگه ژوندون دمی او دا خه رنگه دنیا ده
 سروهلې بروهلې در په در تکرې خورمه
 دردیرمه، ژریرم، په خپل ځان حما ژړا ده
 په ما کبښی خه چل نشته دا تول چل دمی په دنیا کبښی
 غریب یمه دا حکه د هرچا په ما خندا ده
 زړه سترې دمی دنیا نه زه راغلې له ازل له
 زړه چاودم یمه دیر او زړه چاودم م فنا ده

..... ولے؟ ولے؟ دوسرہ فرق!.....

ارشمہ امے خدایہ

تا دلویو قدرتونونہ

دوسرہ لوئے

سلام دے دے

دل رنگہ

نگونہ دی

سوک مستی لکھ طوفان کپری

سوک عاجز

ی لکھ خاورے

ہوا انسان دے

ہوہ لارہ

ولے؟ ولے؟

دوسرہ فرق

خوک لہ دیرہ زیاتہ نازہ

لکھ بیت نشہ نشہ وی

خوک بے خودہ لہ ژوندونہ

خوک بے خودہ بے سستی وی

دجا

زوند سر دوی

دچاروند غمونه

چاهه هر کریمه دبدے

حسے

تنگ په چپ زوند کریمه

خوک سپورمې د خوار لسمې، د سرو کلو نه بناسسته وی

دجا

مخ دکتونه وی

خوک غنی وی

خوک سحی وی

بر

گدا سپیره سپیره

خوک خوبونه په بخل کری

چا دپاره

تکره حائے نه وی آرام له

دچاررق وی بیسیاره

خوک تکریمه

غوازی کوخوکسے

خوک باد د نوکرت

خوک لچر د

سوالگر کرے

یوانسان دے

دوسرہ فرق

لویہ خدایہ!

جور پہ دے کبنے ہم خہ چل دے

خوبیا ہم

انسان خوشحالہ

خدایہ!

داہم ستا خدائی دہ

لویہ خدایہ!

لویہ خدایہ!

☆ هیخ هم نه ده زندگی ☆

نه ده، نه ده دا دنیا، هیخ هم نه ده زندگی
نه کری دا له چا هیخ هم نه ده زندگی
دا تیریرو هم پخپله، تیروی مونږ له دنیا
دا جفا جفا جفا، هیخ هم نه ده زندگی
چا موندلی څه شونډ، ما موندلی څه په ژوند
دروغ نه دی دا ستا، هیخ هم نه ده زندگی
ورشه اوگوره ته بښه، دی ذرے ذرے عالم
دغه حال څما اوستا، هیخ هم نه ده زندگی
خومره ورک دی په دنیا، پته نه لگی دچا
چا موندلې ده بقا، هیخ هم نه ده زندگی
ژوند گرداب دے تاوول کا، ژوند گرداب دے ډوبول کا
هر څه دی فنا، فنا، هیخ هم نه ده زندگی
مینه نه کوی له چا، به وفا ده، به وفا
څه خندا او څه ژړا هیخ هم نه ده زندگی
که سحر دے که بیگاه هیخ هم نشته په دنیا
دا یو تیز باد صبا، هیخ هم نه ده زندگی

☆ اوچت نہ ئے ☆

پہ سر کبنے دے غرور دے

پہ زرہ کبنے دے تیرے دی

پہ ژبہ دے ازغی دی

پہ نیت د پوہہ نشوم

خاطر و ترس د نشسته

بے سینے د زر گے دے

بنامار د دے دنیا ئے

درنگ و شرنگ ملگرے

حقیقت نہ بے خبرہ

دخان نہ بے خبرہ

چہ

کوم خائے نہ راغلی

او پہ کوم لوری بہ درومے

پخپل تال

کبنے روان ئے

دابل

درتہ ہیخ بنکاری

غریب پورے خندا کرے
خوارہ درپکبنے نشته
دا

خنک دزر گے دے
پہ خیال

اوچت روان تے
اوچت نہ تے!

د دنیا پسے سوچونہ
هرخه درنه هیر شوی
تور ویبسته د سمین شو
تہ پہ بنه اوبد

پوه نشوے
مطلب دزوند د خه دے
تہ پہ دے باندے
سوچ اوکره

﴿ زہ وے او جانان وے ﴾

چہ لرے م دنیا وے چرتہ خان لہ اوسیدلے
چہ سم تنے تنہا وے خوا لہ ہیخوک نہ راتلے

خیالونو د جانان کبے م خیل خان مشغولے
یادونہ راسرہ وے خیل جانان م یادوے

خزان چرتہ کبے نہ وے چہ زہ نہ وے رزیدے
بہار دے وے بہار ، چہ بلبلان تل چغیدلے

چہ روح او زہ م دوارو د جانان خبرے کرے
داغم ددنیا نہ وے ، د یار غم کبے ما ژرے

حسد او کینہ نہ وے ما خہ نہ محسوسولے
چہ مینہ مینہ مینہ وے ، ما مینہ تل کولے

چہ خان لہ چرتہ ناست وے زہ ہیچا ہم نہ لیدلے
چہ زہ وے او جانان وے لوکیدلے بلیدلے

اے عشقہ!

ما داسے خائے تہ بوخہ چہ ہیخوک هلته کبنے نۂ وی
ما هاغہ خائے تہ بوخہ چہ لیدہ وی نۂ کاتۂ وی
گناه چہ ورکبنے نۂ وی نفرتونہ پکبنے نۂ وی
خونے خونے خیرے ، ووندون تول مزہ مزہ وی
چہ زرۂ کبنے خیرے نۂ وی پہ تندۂ کبنے گونجے نۂ وی
نیتونہ چہ صفا وی او هر خۂ خوارۂ خوارۂ وی
ما داسے خائے تہ بوخہ، چہ خبر نۂ یم له بدو
تراخۂ هلته کبنے نۂ وی چہ خوارۂ خوارۂ تول ملۂ وی
غرض، طمع چہ نۂ وی، نۂ فریب او مقصدونہ
رہنتیا وی دروغ نۂ وی تول پہ مینہ کبنے نشہ وی
اے عشقہ! درسره یم مایو داسے خائے تہ بوخہ
چہ خلوص وی ، مینہ مینہ، نور هر خۂ هلته کبنے نۂ وی
چہ غم غصہ ہم نۂ وی زہ پہ خۂ نۂ خوریدلے
خما د زرگی مینہ، او جانان خما سرہ وی

☆ تورو سترگو دجانان ☆

ماوے مینہ بہ زہ نہ کرم

خُما مینہ

نہ وی اُرووی

خُما مینہ سوزول کری

بیا

خوزیزمہ، کریم

تورو سترگو دجانان

خُما

مینہ بیا خُمار کرہ

لا زخمونہ ووزرگی کسے

تورو سترگو دجانان

خُما زہ یورو لہ مانہ

دوبارہ ئے زہ رنخور کرم

اوس سوزیزمہ دردیزم

لوگے کیزم، لوگے کیزم

بیا

خُما عقل خطا کرو

بنکے بنکے ٹے چشمان

بنکے مخ م دجانان

تورو سترگو کسے نے سینہ

سے یہ سترگو کسے حیان

ارمانونہ م راویس شو

خوموندل نے خومره گران

خو، بس -----

داسے بہ گرزیرم

تش دردونہ بہ زغممہ

فریادونہ بہ کومہ

نہ خپہ ی حوبرویان

هرده و وسخ به نومه نومه
 انسانے پہ زرہ جوریزی
 تورے سترگے تور بانرہ
 حمازرہ ئے شو سیزبان
 گورے گورے کہ زہ بنہ شم
 تور بانرہ م پہ زرہ بنخ شو
 زہ چہ گورم نشہ کیرم
 رہ چہ گورم لمبہ کیرم
 پہ خنجر وھلے یار
 تورے سترگے م قاتلے
 ہسے نہ ایرے ایرے شم
 ہسے نہ
 ایرے ایرے شم

• ﴿تورے سترگے﴾ •

حُما مینہ لیونئی دہ د یار سترگو کبنے اوسیری
 حُما زرہ خومره نازک دے ، پہ لیدو د یار خوریزی
 کله سترگو کبنے خوارہ وی کله سترگو کبنے تراخہ وی
 تورے سترگے د جانان م ، حُما مینہ پہ دردیری
 د یار حُسن لیونئی دے حُما مینہ لیونئی دہ
 زرہ م یار پسے دردیری سترگے یار پسے ژیری
 نورانی د جانان سترگے ، خونری م د یار سترگے
 تاؤ د مینی حُما دومره ، روح او تن م پر سوزیری
 د یار سترگے دلربا دی ، د یار سترگے هوشربا دی
 زرہ دردیری ، روح ژیری د یار مینہ کبنے خوریزی
 عرے سترگے د جانان ، تور بانرہ د دلربا م
 ما حُمار کری ، ما نشہ کری حُما زرہ لیونئی کیری
 م شمه له غمه ، حُما مینہ لیونئی دہ
 جانان م بے وفا دے هیخ پہ مینہ نہ پوهیری

..... دا پریشان پریشان

نشہ نشہ چه گرخم دا خمار خمار چه گرخم
پریشان پریشان چه یمہ، دا جانان زہ یادومہ

سور کبنے م ملگرے ، سوزوسازم د ژوندون دے
پت پت ژارمہ ژریرم، خپل ارمان زہ یادومہ

سوالگر غوندے چه یمہ ، گداگر غوندے چه یمہ
وفا او مینہ غوارم شاه خوبان زہ یادومہ

جدا جدا چه یمہ، دا تنها تنها چه یمہ
دردمند غوندے چه بنکارم بے پروا ، پروا چه یمہ

م زور د ډیرے مینے دا احساس د ډیرے مینے
نوا غوندے چه یمہ دا رُسوا رُسوا چه یمہ

احساس کبنے ډیره مینہ دا م روح کبنے مینہ مینہ
م سوزوسازو د زړه دے دا زرگی کبنے مینہ مینہ

م خيالونو کڻي جانان دمي احساسونو کڻي ارمان دمي
لټونه زه جانان هر يو خيز کڻي مينه مينه

دا چه ځان له ځان له کڼيم داچه غلي غلي کڼيم
دا وصال د دلدار غواړم دا وفا د دلدار غواړم

دا پریشان پریشان چه یمه دا م غم د خپل جانان دمي
دا تنها تنها چه یمه دا وصال زه د یار غواړم

دا چه زه لیونې ښکارم ، ناخبر چه له جهان یم
دا چه ځان له دنیاګۍ م ، ارمانی د خپل جانان یم

دا چه کار م په هیڅ نشته ، دا دنیا راته هیڅ ښکاری
زه امید یم انتظار یم زه ارمان یم زه جانان یم

﴿ مامه سوزوه! ﴾

چه مينه نه کرے نو زرگے م هسے مه خوروه
 بيا به درديزم ، چه وفا نه کرے ما مه ژروه
 حما نازک غوندم زرگے دے د غمونو کوردم
 بيا به سوزيزم ، لوکيرمه، ما مه سوزوه
 يا مينه مينه شه دلبره! م د ژوند د پاره
 يا م مرحم شه د زخمونو يا ما مه دردوه
 حما ساده غوندم مزاج دے بيا به تا يادوم
 حما معصوم معصوم زرگے دے ته ما مه کروه
 بيا سودائي به رانه جور شي ، ليونے به شمه
 بيا درپه در، به زه گريزيمه، ما مه گرزوه
 بيا به دے هير شمه دلبره! ما به نه يادوم
 دا د سحر دا د صبا گلونه مه شوکوه

﴿ سوالگرے ﴾

زہ سوالونو له پیدا یم زہ غمونو له پیدا یم
یو سوالگرے یم سوالگرے تش سوالونو له پیدا یم

وئے تیرے در پہ در یم، سر وھلے ، بروھلے
زہ نیمگرے یم نیمگرے زہ دردونو له پیدا یم

زہ انسان یم بل انسان تہ لاس نیولے
دے عیشونو له پیدا دے زہ فکرونو له پیدا یم

خما زہ ہم ہر خہ غواری م زرگے د یوانسان دے
زہ خو تول ارمان ارمان یم ، ارمانونو له پیدا یم

زہ رسوا پہ ژوندانہ شوم ، زہ خفہ دے خپل نصیب کرم
خوک پہ دکہ خہ خدا کری زہ غمونو له پیدا یم

د نمرئی تکرے د پارہ در پہ در خاورے پہ سر یم
زہ رتلو له پیدا یم ، حسرتونہ له پیدا یم

چہ زہ نہ وے پیدا شومے داسے ژوند نہ مرگے بنہ وی
زہ سوالونو له پیدا یم ، زہ اھونو له پیدا یم

☆ فراق ☆

ستا جدائی دہ

ستافراق دے

ستا بیلتون دے

انتظار دے

ستا سودا دہ

خوبولے خوبولے

تولہ دنیا کبنے مے

ستا غم ملگرے

جما

پہ زرہ کبنے تہ تے

ہر یو احساس کبنے تہ تے

ہرہ لمحہ کبنے تہ تے

زہ

تولہ مینہ مینہ

اوتہ جفا جفائے

اوتہ فراق فراق تے

گورے

چہ مایہ یادوے

اوکنہ

گورے-----

چہ زرہ کسے بہ دے یم اوکنہ

ستا پہ یا دونو

کسے م زرہ سترے شو

گورے چہ کوم خامے بہ ئے

خما عادت زرہ گے

خفہ خفہ دے

ستاد خور و سترگو

آ-----

مینہ غواری

خیالونہ راشی

غلے غلے م کری

یادونہ راشی

ما اودہ غوندے کری

دا ستا ہجران دے

ستا فراق دے گلہ !

ماسرہ خہ ئے اوکرہ

زہ قول ذرے ذرے یم

..... ☆ محمدؐ تہ ! ☆

دلربا! دلربا! محبوبا! محبوبا!
تہ حُما ئے حُما، مصطفیٰ مصطفیٰ

راخوئے کہ تیرے، تہ رنِرا ، تہ رنِرا
توئے شپے کہ اوردے، تہ صبا ، تہ صبا

ستا پہ لاس کبنے چراغ ، دی تیرے پہ ہر خوا
تہ آقا ئے آقا ، رہنما! رہنما !

تہ محبوب ئے د خدائے، تہ محبوب ئے حُما
تہ یو نور د اللہ ، درپسے انبیاء انبیاء

محبوبا! محبوبا، دلربا، دلربا
تہ حُما ئے حُما ، خو جُدا ئے جُدا

لاس لہ را کہ درخہ ، ستا دیدار بہ کوم
د خدبانو شہا ، محبوبا ! مصطفیٰ

﴿..... سفر﴾

ماتہ د تورو شیو منزل پاتے دے
پہ لوئے منزل باندے بہ حُمہ حُمہ

دغہ سفر گورے ختمیری کہ نہ
لرے منزل تہ بہ زہ حُمہ حُمہ

گورے چہ وخت بہ راتہ خہ خہ وائی
وختہ! زہ ستا سرہ بہ حُمہ حُمہ

”يادونه او دردونه“

دا يادونه د جانان دى دا دردونه د جانان دى

زه په خيال غلطومه ، په وختونه تيرومه

څه م سوز وساز دمينه ، دوا جفا، خبره

زه په زړه ټکورومه ، زه په روح قلارومه

څه خبره م د زړه دى څه ارمان څه تنهائى ده

دا نغمه څما دمينه ، خپل جانان زه يادومه

څه گيلې م له جانان دى څه اورونه د بيلتون

بيامې غم چرته كميرى زه په ځان خوشحالومه

خہ یادون۔ دجانان دی، خہ دردونه د جانان دی

روح او زرہ حما نہ سیزی چہ دنہ ئے ساتمہ

نہ شہوت دے نہ خواہش دے حما مینہ پاکہ مینہ

دا ربنیتا دی چہ ئے وائیم داربنیتا، چہ ئے لیکمہ

حما زرہ کبنے مینہ مینہ م پہ زرہ کبنے جانان اوسی

دا خوبے خوبے خبرے زہ پہ حان مشغولومہ

“دلدارى”

بڼه ده دلربا ! ستا دلبرى راته معلومه شوه
بڼه ده محبوبا ! چه ستا يارى راته معلومه شوه

ما ته پته نه وه ، محبوبا چه مينه نه لرې
گړانه دلدارى ده ، دلدارى راته معلومه شوه

”مر به شم له غمه“

ستا فراق به برداست نه کړم زه به مرشمه له غمه
 چه ته نه ئې زه به خه کړم زه به مرشمه له غمه
 په ما تورې تيرې راغلې گورې گورې که صبا شي
 دير غمونه به دې زه کړم زه به مرشمه له غمه
 سودائی به شم چه نه ئې ، لیونې به شم چه نه ئې
 ستا یادونه به زه بڼه کړم زه به مرشمه له غمه
 چه تنها شمه یوازې په زارو زارو به ژاړم
 داخل تن به زه اوبه کړم زه به مرشمه له غمه
 داشپې ورځې د ژوندون به گورې خه رنگه تیریزی
 ستاپه هجر کښ به خه کړم زه به مرشمه له غمه
 شوگيرې به ستا د هجر، انتظار ستا د راتلو به
 روح زه گورې که اوده کړم زه به مرشمه له غمه
 په بل چا م مینه نشي، ځما ته ئې، ځما ته ئې
 زه به خه کړم زه به خه کړم زه به مرشمه له غمه
 د سحر د زړه دنیا ئې ، د خیالوتو دړبا ئې
 بیا به چاسره لیده کړم زه به مرشمه له غمه

☆ کریمه زه خنگه انکار ☆

ماپه ژوندن کښې ځان له هيڅ اونه کره
ژوندن م ټول شو ، مينه مينه د يار

ځما د ژوند بله معنی نشته دمه
زه مينه، مينه ، ځما زړه کښې دلدار

دا هر څه ما ته، د ازله نصيب
کریمه د يار د مينې ، خنگه انکار

په ما خونې لگي دښکلی خپل جانان خبرې
دا خو دستور دمه زه به ئې کریمه گفتار

خومره بنائسته او خومره خو ږ وی جانان
ځما دلدار، ځما جانان دمه د خوبانو سردار

زه مينه، مينه، ځما زړه کښې حانا
بې له حانانه ، خنگه اوکړم قرار

..... دا بے خونده دلبری ❁

چه راتلے دِ بار له نشے دا دِ خنگه دلبری ده
چه راتلے دِدار نه نشے دا بے رنگه دلبری ده

دِ زرگی نه زره ته لار وی دا رینتیا دی چا وئیلی
خدا له نه راحے دلبره، دا بے دهنکه دلبری ده

جورے ستاپه زره کسے نه یم هسه خله ناندے یاری کرے
چه وفا په یار کسے نه وی دا بے ننگه دلبری ده

زه په طمعو طمعو اوسم ، د جانان لارے خارمه
ستا وصال حما ارمان دے دا حو رنگه دلبری ده

راشه راشه خواهه راشه ، مینه مینه شه دلبره!
نه جدا سحر جدا دے ، دا بے خونده دلبری ده

ماشوم ته !

ستا وجود دخیلے مورہ

ستا هستی دخیلے مورہ

پنه زوۀ ئے دمور

م نرم ستا وجود وو

نوزیدمے نشومے له حایه

په هیخ نه پوهیدلے

په مور سنبالولے

اژرل به

په مور قلا رولے

رور به وے چه کله

بابه مور پُخلا کولے

تے تے

تہ نه وے

میش-----

رور به مړولے

چه کله کله به رنخوړ وے

ور دے هم رنخوړوله

ولے سختے به دمور

شو گيرے بہ دمے کولے
 تہ تنہا تنہا بہ نہ وے
 لہ غمونولہ دردونو ناخبرہ
 بہ دمور پہ خواکبنے پتہ وے
 سور دتا خورہ ملگرے
 تہ امید دخیلے مور
 نہ نظر دخیلے مور
 تہ بہ مور قلاولے
 لوبونے لویولے
 نہ پہ ہیخ نہ پوہیدلے
 اوس دمے ہیرہ نہ کرے مور
 نہ دنیا پہ ہنگامو کبنے
 دلہ کلہ انسان روندشی
 دمے نول جہان نہ غورہ
 نہ ستا مور
 ستا وجود لہ خیلے مورہ
 سا ہستی لہ خیلے مورہ
 سا دژوند بقا لہ مورہ
 سور ژوندن دمے، مور دنیا دہ
 سور عقادہ

☆.....ناقرار یم.....☆

ناقرار یم ناقرار نن م یار لیدلے نہ دے
پریشان یم پریشان یم خوا لہ یار راغلے نہ دے

زہ پہ طمعو طمعو سترے کریدلے، کریدلے
تلوسو کبنے، انتظار کبنے ما وصال موندلے نہ دے

دلربا!

پریردہ دلربا! تہ نور حُما غمونہ مہ کوہ
اوباسہ لہ زرہ م ، نور حُما یادوتہ مہ کوہ

زرہ حُما تول سومے دے حُیگر حُما دے دے
ہیر م کرہ دلبرہ! نور حُما خیالونہ مہ کوہ

عشق کہ پتنگان سیزی ، خو شمعے ہم سوزیری تل
صبر شہ دلبرہ! نور حُما فکرونہ مہ کوہ

☆ ☆ زه بنكلا بنكلا شومه ☆ ☆

مينه م ختميزي نه

زه حما بنه كيري نه

هيخ پرې نه پوهيرمه

ماوې چه

ژوند سيورې

كله كوزيدو كبنې شي

د ژوند غونډې م مړاوې شي

زه به رژيدو شمه

مينه به م لاره شي

مينه به يو ياد غوندمې

حسين خود تير به شي

اوشوه

داسې اونه شوه

لا حمار خمار شومه

پورہم زرہ جانان غواری

تول ارمان ارمان شومہ

رہ شکلا بشکلا شومہ

اور پہ زرگی بل غوندے

روح م غم نہ دک شولو

خہ جانان جانان شولو

خہ فراق فراق شولو

خہ دیار دردونہ شو

ہیخ

پہ لاس کبے نشتہ دے

دوارہ لاسہ تش غوندے

ہسے شپے صبا شولے

ہسے بے نوا غوندے

ہسے زہ رُسوا غوندے

زرہ حُما حیران حیران

زرہ حُما پریشان پریشان

﴿ حُما مینہ پبنتنہ ﴾

تا چہ پہ سترگو کبنے وعدے کولے
حُما د زرہ نہ چہ دے مینہ غوبنتنہ

تا چہ پہ سترگو کبنے وفا کولے
خہ شومے اشنا ہغہ وعدے خہ شولے

حُما سادہ زرگی دے اوژرو-----
تہ بے وفا شومے لاپروا شومے ولے

اوس رانہ لرے شومے چہ مینہ غوارم
راتہ معلوم شومے ، تا دروغ وئیلے

دا ولے؟ ولے؟ تہ وعدے ماتوم
داسے دستور ما چرتہ نہ وو لیدلے

خو حُما مینہ پبنتنہ دہ سر م نہ تیمیری
پہ دیرہ، مینہ کبنے ہم سر حُما اوچت وی گلے

”غمونه“

رہ خما ژړیږی په ژړا غمونه لیکمه
جانانه بے وفا ئے حکه ستا غمونه لیکمه

نہ پوهیږم نہ پوهیږم ، عشق راته بنودنه کړی
مینه م قیصه شوه د وفا غمونه لیکمه

مینه که خوربه وی خو د مینے ډیر دردونه وی
رہ م نہ صبریږی ، د شها غمونه لیکمه

وینے د زرګي م د قلم په ژبه خاڅکی شی
رو رو ترے بهیږی د خوا غمونه لیکمه

مینه د جانان وی اوّل مینه، بیا غمونه شی
خوښ م د یار غم دے د اشنا غمونه لیکمه

یار که بے وفا دے خو ئے غم کښے وفا ډیره ده
خور د جانان غم دے زه تنها غمونه لیکمه

دا خو څه غم نه دے د جانان او زړه خبرے دی
حکه زه په مینه د لایلا غمونه لیکمه

خلق خو سحرًا اوّل ځان او بیا جهان ګنړی
زه یم مینه مینه ، د اشنا غمونه لیکمه

☆ مایہ خومرہ مینہ تہ جانان کرلے ☆

خنکہ بہ دھیر کر مہ، زرہ کبش م ستا مینہ دہ

روح م ناقرارہ وی

مینہ م خفہ خفہ

زرہ کبش م اوسینے تہ

تس کبش م اوسینے تہ

نہ ہیریز م زرہ نہ م

نہ ہیریز م روح نہ م

تہ خومینہ نہ لرے

زہ وفا وفا ئیمہ

مایہ خومرہ مینہ

تہ جانان کرلے

تا مینہ واپس را کرہ

تا راتہ انکار او کرو

زرہ حُما صبری نہ

تہ حُما ہیریز نہ

دومرہ غم دے را کرلو

دومره درد دے راکر لو

اوس چرتہ بنے کیرمہ

مہر بہ شم لہ غمہ زہ

دا قصہ د ہجر بہ

دا قصہ د مینے بہ

چرمے ہیرہ نہ کرمہ

مینہ، مینہ، مینہ وی

ہیخکله ورکیری نہ

راز دکائناتو دے

بقا د مخلوقاتو دہ

حکے زہ جانان لرم

قصے د مینے، مینے کرم

﴿..... بے لہ جانانہ﴾

بے لہ جانانہ بے لہ مینے ژوند مزہ نہ کوی

دا زہ بے غم غوندے چہ ئمہ، داپہ مینہ مینہ

بغیر لہ مینے لہ جانانہ م ژوند نہ تیری

کہ تورے شپے صبا کومہ، داپہ مینہ مینہ

☆..... دخور په غاره.....☆

دخاورو ختو گور وې په صحرا کښ اوسیدلې
چاپیره رانه شپول وې او تش وخت م تیریدلې

چه ورځ م په صحرا وې دې دنیا نه ناخبره
یا شپون وې زه د ګډو، یابیزې م خړولې

چه ناست دخور په غاره وې تېرې مسافر وې
بې غمه له دنیا وې، له دنیا ، نه خبریدلې

سروهلې بروهلې ، کیاکانې م کولې
سحر نه تر مابینامه، ځان له ځان ګرځیدلې

یا ګرم هم دې نه وې د تابو لاندې م شپه وې
چه چرته ژوندون ښه وې هلته زه دیره کیدلې

یو ځای م ژوندون نه وې، کله یو ځای کېدل ځای
چه کله م په سر وې ، کړیدلې دیدلې

چہ لرے لہ دنیا وے م سادہ گرزان کولے
شلیدلے م جامے وے، سومے سومے بنکاریدلے

اوبنن م خرولی ، شنہ وابنہ م تولولے
غریب دے وے خدایہ! چہ م شپے صبا کولے

چہ لرے د حرص نہ ، تکلف نہ، دروغ نہ وے
شلیدلے م گریوان وے زہ پہ ہیخ نہ پوھیدلے

چہ رنگ م سومے سومے کپیدلے کپیدلے
چہ دغہ م گزران وے دے دنیا نہ داسے تلے

چہ ہیخوک حما نہ وے، زہ یوازے، زہ یوازے
زہ چاودے مسافر دے وے چہ چا نہ پیژندلے

چہ لرے لہ دنیا وے ، خوا لہ ہیخوک نہ راتلے
تنہا دے وے تنہا چہ حان لہ حان لہ گرخیدلے

☆ انتظار به نه کرم ☆

که زه مر شمه هم خیر دے

خواله رانشے دلبره

بیا به نه کومه مینه

ماتہ نه وے پیژندلے

خما مینه پبنتنه ده

چاته نه نیسی لاسونه

کلی نه کیزی

په زور

مینه خنگه په زور اوکرم

خیر دے مه م راحه خواله

انتظار به دے نورنه کرم

خما روح که خفه کیزی

نو خفه دے وی دلبره

بیا به نه خارمه لارے

بیا به نه کرم انتظار

چه ستانیت دیاری نه دے

دمنت خبره نه ده

کہ زہ مر شمع ہم خیر دے
خوالہ رانشے دلبرہ
ستا فراق کبھی کہ زہ روند شمع
ستا بیلتون کہ لیونے کرم
شم بے غم بہ لہ مینے
حما لارہ بہ شی خپلہ
اوستا خپلہ لارہ بنہ دہ
کہ دنیا م تولہ ورا نہ
ورانه بنہ دہ
ورانه بنہ دہ
خوچہ رانشے دلبرہ!
زہ کہ مر شمع ہم خیر دے

غزل

مینہ تالہ درکرہ تاخما پورے خدا کرہ
زہ مینہ مینہ مینہ، تاخما سرہ جفا کرہ

اوس مہ پریردوہ مینہ، د وفا سرہ وفا کرہ
تا پرینودم یوازے اوس خما زرہ کے ژرا کرہ

وعدے بہ دے کولے چہ زہ ستایم تہ خما ئے
دا ولے؟ ولے؟ ولے؟ اوس پیغور راتہ دنیا کرہ

چہ تہ دلبرہ داسے شومے کیلے بہ زہ لہ چاکرم
ما مہ پریردہ دلبرہ! تاخو مینے تہ م شا کرہ

یاری خہ گناہ نہ دہ یارہ تہ ولے جدا شومے
آزار دے رالہ زرہ کرو تاخما مینہ رسوا کرہ

خیگر باندے زخمی یم زہ لہ غمہ بہ دے مرشم
بہ مینہ مینہ راشہ خپل سحر سرہ وفا کرہ

﴿ چہ جُدا شے ﴾

چہ تہ را نہ جدا شے - - ژرا ژرا بہ ژارم

چہ پریردے م یوازے - - ارو زارو - - رارم

ستا غمونه بہ م زرہ کسے

پہ سلگو سلگو بہ ژارم

چہ تہ راسرہ نہ ئے

خما ژوند بہ نہ وی اور وی

زہ ہسے بہ سوزیزم

بغیر لہ تا بہ ورخے شپے م

د ژوند خنگ تیریزی

تہ خما د روح ملگرے

تہ خما د زرہ ملگرے

تصور کبن بہ م تہ ئے

زہ تنها تنها بہ شمه

سودائی غوندے بہ شمه

ستا مینہ بہ یادومہ

تیر وختونہ بہ یادومہ

بیلتون بہ خور وی م

ستا فراق به ژروی م

گورے

خه حال به م کیری

هسے نه چه روح م لارشی

دیر خفه خفه به یم

بے نوا غوندے به یمه

زه رُسوا رُسوا به یمه

بیا زه مینه به له چاسره کومه

خما مینه به ژیری

خما مینه به دردیری

چه جدا شه

ته له مانه

په سلگو سلگو به ژارم

په زارو زارو به ژارم

﴿بیا بہ ارمان راپسے اوکرے﴾

بیا بہ لتون راپسے اوکرے

بیا بہ

ماٹھورے زہ بہ نہ یم

بیا بہ

ارمان راپسے اوکرے

بیا بہ حوانی حمانہ تلے

بیا بہ دا حوانہ مینہ نہ وی

بیا بہ م زرہ کبش

حسن نہ وی

دلبرہ!

وخت م دحوانی دے

مونزن ژوندی

سبا بہ نہ یو

دلبرہ!

راشہ ژوند فانی دے

ماہ زہ خاورے خاورے یمہ

دتر ارمانونہ بہ حماکرے

﴿بیا به ارمان راپسے اوکرے﴾

بیا به نتون راپسے اوکرے

بیا به

ماٹھورے زہ به نہ یم

بیا به

ارمان راپسے اوکرے

بیا به خوانی حمانہ تلے

بیا به دا خوانہ سینہ نہ وی

بیا به م زہ کبش

حسن نہ وی

دلبرہ!

وخت م دخوانی دے

مونزن ژوندی

سبا به نہ یو

دلبرہ!

راشہ ژوند فانی دے

ماہ زہ خاورے خاورے یم

دتر ارمانونہ به حما کرے

دے رندگئی کبش وفا نشته
 بیا نه جهان راپسے کری
 ره به نه یم
 نه به مینه، نه به ره به
 راشه، راشه!
 راشه، راشه!
 امے دلبره!
 ماسره مینه، په ژوندون اوکړه
 حماد مینه سره مینه اوکړه
 بیا ارمانونه به ته ډیر اوکړه
 په تول جهان کبش به هیچرته نه یم

☆☆ حُما د لری کلی یاره! ☆☆

حُما د لری پلو یاره! حُما د لری کلی یاره!
عمرونه تیر شولو یوازې، لږ خواله راشه خدائے دپاره

لارو کوخو ته ډیر ډیر گورم، چه به حُما لوری ته راشے ---
زه ستا په مینه کبش رنځوریم، جوړم تاهیر کر مه دلداره

بیا به زه داسے یاری نه کړم بیا به زه داسے مینه نه کړم
دځانه تنگ شومه دلداره، ټولے دنیا نه شوم بیزاره

راته ستا مینه ډیره گرانه، داستا دیدن راته ډیر گران دے
له ډیر غمه به دے مړ شم، ستا په یادونو کبش بیماره

دلری کلی یاری غم وی، بیا به زه داسے یاری نه کړم
پرېزده چه روح م لږ آرام کړی، اے حُما ستره انتظاره

زړه م تنگیزی ډیر خوږیزی، م په زرگی خه خه تیریزی
حُما د لری کلی یاره! حُما د زړه بنکله دلداره

لږ خو ځمونږ کلي ته راشه، داستا راتله ځما ارمان دمه
خدائیکو چه ډیر یس - مے ، لږ راشه راشه مادپاره

بغیر له تانه زه نیمگره، دمه دمه دکره یادونو
راشه قرار ورکړه زړه کی ته، ځما دسوی زړه قراره

لږ خوزمونږ کلي ته راشه، ډیر مودونه زه بیلتون کړم
ځما د لری کلي یاره! نن م غمونه ډیر بیسیاره

تورمه تیارمه دبیلخانه دی، ساه م بندیزی روح م خیزی
زړه په تا پسې غمژن دمه، روح م ژړیزی ناقلاره

داستا بیلتون توره بلاده، زه جوړ خوړلې دمه بلایم
نه م څه دم نه م پارو شته، دلبره راشه خدائې دپاره

ځما د لری پلو یاره! ځما د لری کلي یاره
ستا په یادونو ډیر خوزیم لږ راشه راشه خدائې دپاره

﴿ دیره لبره زندگی ده ﴾

راشه! راشه! دلربا دیره لبره زندگی ده
شه وفا، وفا، وفا، دیره لبره زندگی ده

میخانه کبش نن یو شور سبا هرڅه به نسکور
زه تنها یمه تنها، دیره لبره زندگی ده

نن دمه ژوند سبا به مرگ، مینه، مینه به تالا
مونږ به لار شو له دنیا، دیره لبره زندگی ده

زه به نه یم په دنیا، بیا به ما پسې خفه
خواله راشه محبوبا، دیره لبره زندگی ده

دمه دنیا کبش به مونږ نه یو، دمه فضا کبش به مونږ نه یو
مکوه! مکوه! ته جفا، دیره لبره زندگی ده

ڊير ناوخته دمي دلبره، وار زمونڙ ڳورمي تيريزي
راشه! راشه! هوشربا، ڊيره لبره زندگي ده

ولري؟ ولري؟ ته جدا، مينه نه ده څه ځناه
ته ځما شه اوزه ستا، ڊيره لبره زندگي ده

زه به نه يم په دنيا، ته به نه ئي په دنيا
مينه، حسن به تالا، ڊيره لبره زندگي ده

مونږ به ځوله دمي دنيا، شه وفا وفا وفا
مينه، مينه، شه خوبا، ڊيره لبره زندگي ده

بيا به رانشي سحر بيا رانشي ژوندون
عمر تير شو ټول جدا، ڊيره لبره زندگي ده

☆.....کہ وصال کرے کہ ہجران.....☆

شپہ او ورخ دے یادومہ م دزرہ دلربا تہ تے
ھیروم دے نہ ہیریمے م دزرہ مشغولا تہ تے

ژوند دتور تیرو دک دے نی غمونہ دی غمونہ
داوردو تورو تیرو، تورو شپوم سبا تہ تے

زرہ م غواری یارنہ مینہ، زرہ م غواری دیار د وصل
د ہجران تورو تیرو کینے، خما بنکلے رنرا تہ تے

واورہ، واورہ محبوبا! دارہ وایمہ ریبنیتیا!
پہ بل چام مینہ نشی م دزرہ دلربا تہ تے

تہ م تن تہ م دنیا، خما د روح آواز
بلہ مینہ نشہ زرہ م دزرہ تمنا تہ تے

کہ نزدِ می تھے کہ خدا، کہ وصالِ کرمی کہ ہجران
م درِ رُزِ دریا سے تھے م درِ روحِ محبوبا تھے تھے

رُزِ بہ خہ کرم نورِ حیا، رُزِ بہ خہ کرم نورِ خوبان
م وفا سرہ وفا کرہ حُما لویہ دنیا تھے تھے

درِ شہِ محبوب سے تھے خوابا شہِ دِ سحر
م دمیئے شب تھے تھے خومرہ بنکلے بشکلا تھے تھے

..... ☆ پستو ☆

پریردہ سوداتی دے شہ پریردہ لیونے دے شہ
ویندہ سسندہ رَم ی نہ وصال نہ عوارم

حسیر عاصی عندِ می ، مینہ حقیقی غوندِ می
مردِ می شہ رُزِ میر دے شہ مینہ پہ سوال نہ غوارم

﴿ قطعہ ﴾

ستا پہ یادونو مِ زرِ گئے سترِے شو
گورِے چہ ما بہ یادوے او کنہ

ستا پہ غمونو لیونے، لیونے-----
گورِے تہ یاد بہ م لرے او کنہ

پہ ما خونِے لگی بس ستا خبرِے
تہ بہ خبرِے حُما کرِے او کنہ---

..... ☆ غزل ☆

زخمونہ دی خورپیری، وختونہ دی تیرپیری
عُمر ونہ دی تیرپیری خوبونہ دی ہیرپیری

لاسونو کبش خۂ نشتہ جولئ دخیالہ دکہ
سودا م ڍیرہ ڍیرہ دردونہ دی زیاتیری

نہ وصل نہ م مینہ، خورپیرمہ، خورپیرم
خفہ خفہ م زہ دے زہ گے حُما خورپیری

دسرو گلو غوتئی وم رڙپیرمہ، رڙپیرم
زہ خاورمے خاورمے کیرم داخۂ راسرہ کیری

پہ سترہ دنیا گئی کبش محبوب دسحر نشتہ
نصیب باندے رڙپیرم، زہ گے حُما دردپیری

﴿دابه تیرشی دابه هیرشی﴾

داوختونه، داسبا، دایگاه

داخوانی، دابنکلا

دابهار، داکلونه

دامستی، رنگینی

دا خندا، دا ژرا

دا نازونه

دا غرور

اودا حسن او دامینه

داغمونه دافکرونه

فریبونه، حرصونه

داتلل، داراتلل

دا خوبونه، دامزم، خوشحالی

داچرچے

دا زور، او دا شور

دا اختیار

بې بسی

دا دروغ، دا ریښتیا

امیدونه، ارمانونه

احساسونه، حسرتونه

دا خودی، بې خودی

دا دنیا، دا خیزونه، دا ښکاره، دا فغا دا رازونه

دا هرڅه، دا هرڅه

دا به تیر شی

دا به هیر شی

دا به ورک شی

دا به هیڅ شی

بیا فغا ده فغا، ده فغا!

﴿خیل خوبا تہ!﴾

م خوبا ئے دلربا ئے

م دلیر ئے م جانان ئے

خوک م نشتہ

تہ حُمائے، تہ حُمائے

دا دستور م دمنے

ہیخوک تہ ہیریری مانہ

زہ خاموشہ غلے غلے

حہ نادان تہ یم دلیرہ!

بے وفائے یم دلیرہ!

زہ وفاء، وفاء، وفاء، یم

چاچہ لاس مالہ را کہے

بیا حُمای، بیا حُمای

م یاری تر خاورو ، خاورو

بیا پہ مرگ رانہ بیلیری

م زرگے وروکے نہ دے

؎ حایوم زہ جہانونہ

روح او زرہ چہ کلہ بنکلے

مینہ مینہ ، بیا یو نوروی

حما مینہ د زرگی وی

حما مینہ ہم د روح وی

حکہ وائیمہ بنکارہ

حکہ کر مہ مینہ ، مینہ

م خوبائے ، دلربائے

م دلبر

تہ م جانان ئے

﴿رنخور رنخور﴾

تپوس ۽ خو ٻڙ راشه زه ٻيمار يمه دلبره
له تنه م روح درومي ناقرار يمه دلبره

دا ولي نه پوهين ٻه خيل قدر، احترام
ٿريزم نه بنه ڪيزم ستا دلدار يمه دلبره

رنخور يمه زه ڏير، ڳور، ڳور ڪه زه بنه شم
ڏير لرم يه له تا، ٻه بل ڏيار يمه دلبره

سلگي م آخري دي م وختونه آخري دي
زه ڄمه ڄمه ڄمه ٻڙ ايسار يمه دلبره

مودي م ڏير ۽ اوشو ڇه رنخور رنخور زه يمه
تل لارم زه ڄارمه، انتظار يه، انتظار يمه دلبره!

يودوه ورڇي ٿوندون وو ماخوستاله مينه ڄار ڪه
د خدائي دپاره راشه زه ٻيمار يمه دلبره

ما داسي غم ليدلي ٻه دنيا هيچرته نه وو
زياتيزم نه بنه ڪيزم جور آزار يمه دلبره

﴿حُما ارمانہ﴾

حُما ارمانہ!

حُما خوبونو!

اے ارزوگانو اے دزرہ درده!

بس دے

بس دے

لر پہ قلا رشی

ژوندون لار

وخت ہم تیر شو

زہ تیریم

زہ هیریم

نمر د ژوند پہ غور زیدو دے

چه بل ژوند لره خہ یوسم

چہ خپل خدائے لرہ خۂ یوسم

ہسے نہ چہ مختورن یم

دے دنیا کبنے مینہ نشته

دے دنیا کبنے وفا نشته

دے دنیا کبنے خوارۂ نشته

دے دنیا کبنے یاری نشته

بے خوندی دہ

بے خوندی دہ

هرخۂ، هرخۂ

تول دروغ دی

کاش! چہ ما کبنے مینہ نہ وے

کاش! چہ ما کبنے وفانہ وے

دنیا توله بے وفادہ

دنیا توله بے وفادہ

اوردۂ مینہ، مینہ، مینہ

﴿دغم هيخ درک هم نه وو﴾

سم آزاد به گر خيدلو

خه به نه محسوسيدل

مونزه بيرى به كولے

انخړان به موکول

په لښتو به مو لامل

او

خوړونو ته به تللو

په هر ځاي به گر خيدلو

او

گوټو ته به ختلو

د هر چا کره به تللو

او هر څه به موکول

خپل همخولي به مو ډير

په کوڅو کېنې به وو ناست

مونزه لوبې به كولے

د خدا خدا ژوندون وو

دغم هيخ درک هم نه وو

خۛ کینہ او حسد نۛ وو
نۛ حرص او نۛ دروغ
ژوندون نۛ وو
باد شاہی وہ
سود وزیان نہ ناخبرہ
نۛ دمرگ نہ خۛ خبر وو
نۛ دنیا مو پیژندلہ
اوس خو ژوند نۛ دۛ
جنجال دۛ
سم دغم دپاسہ غم دۛ
لادمرگ قيصی دی نورۛ
چہ ئۛ وایم
لا اور دیری
چہ ئۛ وایم لادیری
چہ ئۛ وایم نۛ ختمیری

﴿دسوالگری فریاد﴾

خدایہ خلہ زہ پیدا شوم

چہ م

رزق دلتہ تہ وو

لاس م بل تہ وی نیولے

پہ سوالونو رزق غوارم

کہ سوالونہ تہ کوومہ

ساہ م خیزی

شوگ رحمان دلتہ کبش نشتہ

چہ د رحم خادر خور کری

او ماخلاص کری لہ لوئے غمہ

زہ ماشوم ومہ

بودا شوم

سومے سومے لا سوالگرے

تہ د خان شوم

تہ د بل شوم

تہ د دین تہ د دنیا شوم

تہ م خدائے جرے

سم یاد کرو

هسته هسته

ژوند تمام شو

خنه خنگه خنه خنگه

او خما داخواره برخه

خدایه تن کبیره م زرگرے دے

خدایه تن کبیره م هم روح دے

چه م دا دنیا شوه وراڼه

بله هم به داسے وراڼه

ربه! ربه!

نه پوهیرم، نه پوهیرم

ولے؟ ولے؟

داسے اوشو

جور ازل نه

گنهگاریم

جور ازل نه

زه خواریم

☆ ☆ جانان جانان ☆ ☆

ما خپله مينه بيا واپس واخسته، زه ديلتون تورى بلا خورلى
بيا به

زه مينه مينه نه کومه

بيا به

جانان جانان زه نه کومه

بيا به

اظهار چاته د مينه نه کړم

بيا به يادونه د هيچا نه کوم

بيا به د روح رباب زه نه چيرمه،

د مې بيا خونى خونى سندرې وائى

د چا په رنگ به زړه خپل نه غولوم

بيا به اميد د چا د مينه نه کړم

بيا د وفا نغمه به نه وائيمه

بیا به دمینه وعدے نہ کومہ

بیا پہ خوزو سترگو

کتل بہ نہ کرم

بیابہ سودا دلربا نہ کوم

زرہ لہ بہ سل سوگندہ

ورکرمہ زہ

چہ بے وفا دلربا نہ یادوی

روح تہ بہ دیر دیر زہ منت اوکرمہ

چہ بے وفا دلربا نہ یادوی

مالہ دے دیرے مینے غم راکرو

مالہ وفا دیرہ سزا راکرہ

بیا بہ دچا سرہ زہ مینہ نہ کرم

بیا بہ دچا سرہ وفانہ کوم

بیا بہ دچا سرہ وفانہ کوم

☆☆☆☆تپه☆☆☆☆

یاری د سیال سړی پکار ده
خان ته به گوري ستا به ډیر قدر کوینه

ایم طارق سحر

ایم. اے. پستو، پستو آنرز

ایم. اے. اردو

ایم. اے. اسلامی تعلیمات

بی. ایڈ

گسب: ذ ادبیاتو بنوونکے

محکمہ: تعلیم

(۱) ددشت لاروے

چاپ کتابونہ (۲) ژوند یو سراب

(۳) یادونہ او دردونہ

کلر: شاه دهنده لونده خور (مردان)